

Bruselj, 29. maj 2018
(OR. en)

9462/18

Medinstitucionalna zadeva:
2018/0164 (CNS)

FISC 232
ECOFIN 503

PREDLOG

Pošiljatelj:	za generalnega sekretarja Evropske komisije: direktor Jordi AYET PUIGARNAU
Datum prejema:	25. maj 2018
Prejemnik:	generalni sekretar Sveta Evropske unije Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN
Št. dok. Kom.:	COM(2018) 329 final
Zadeva:	Predlog DIREKTIVE SVETA o spremembi Direktive 2006/112/ES glede uvedbe podrobnih tehničnih ukrepov za delovanje dokončnega sistema DDV za obdavčevanje trgovine med državami članicami

V prilogi vam pošiljamo dokument COM(2018) 329 final.

Priloga: COM(2018) 329 final

EVROPSKA
KOMISIJA

Bruselj, 25.5.2018
COM(2018) 329 final

2018/0164 (CNS)

Predlog

DIREKTIVA SVETA

o spremembi Direktive 2006/112/ES glede uvedbe podrobnih tehničnih ukrepov za delovanje dokončnega sistema DDV za obdavčevanje trgovine med državami članicami

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OZADJE PREDLOGA

• Razlogi za predlog in njegovi cilji

Ko se je približeval datum vzpostavitve enotnega trga, tj. 1. januar 1993, je postalo očitno, da ni mogoče pravočasno vzpostaviti dokončnega sistema davka na transakcije z blagom, s katerim bi se omogočil prosti pretok blaga. Kljub temu je bil 1. januarja 1993 ukinjen ves davčni nadzor na notranjih mejah Evropske skupnosti. Trgovci niso bili več dolžni plačati davek na dodano vrednost (DDV), ko je njihovo blago prečkalo meje držav članic. Za doseg te odprave davčnega nadzora na mejah je bilo treba doseči sporazum o večjih spremembah sistema za uporabo DDV za transakcije znotraj Skupnosti. Prvotni predlogi Komisije, opisani v beli knjigi o enotnem trgu iz leta 1985, so bili predmet nezaključene razprave do oktobra 1989, ko je bilo sklenjeno, da je do januarja 1993 premalo časa za njihovo izvedbo. Namesto tega je bila oblikovana manj ambiciozna druga možnost, ki je omogočila odpravo davčnega nadzora na mejah in hkrati ohranila ključne značilnosti obstoječih ureditev.

V okviru te druge možnosti je bil vzpostavljen prehodni sistem DDV, ki se več kot 25 let pozneje še vedno uporablja. Kar zadeva trgovanje z blagom med podjetji, je ta ureditev čezmejni pretok blaga razdelila v dve različni transakciji, in sicer oproščeno dobavo v državi članici odhoda blaga in pridobitev blaga znotraj Skupnosti, ki se obdavči v namembni državi članici. Ta pravila so se štela za začasna in imajo tudi pomanjkljivosti, saj možnost kupovanja blaga brez DDV povečuje možnosti za goljufije, s tem sistemom neločljivo povezana zapletenost pa ni ugodna za čezmejno trgovino.

Komisija je po obsežnem posvetovanju sprejela akcijski načrt za DDV z naslovom „Vzpostavitev enotnega območja DDV v EU: čas za odločitev“¹ (v nadaljnjem besedilu: akcijski načrt za DDV). Med drugim je napovedala, da namerava sprejeti dokončni sistem DDV za čezmejno trgovanje znotraj Unije, ki temelji na načelu obdavčitve v namembni državi članici, da bi se oblikovalo trdno enotno evropsko območje DDV. Izvajanje akcijskega načrta za DDV je bilo tudi del svežnja za pravično obdavčitev, napovedanega v pismu predsednika Junckerja o nameri, priloženemu govoru o stanju v Uniji v letu 2017².

Komisija je pozneje sprejela sporočilo o nadaljnjih ukrepih v zvezi z akcijskim načrtom za DDV z naslovom „Vzpostavitev enotnega območja DDV v EU: čas za odločitev“³, v katerem je navedla postopne korake, ki jih je treba opraviti pri prehodu na enotno evropsko območje DDV.

Poleg spremembe sistema v dokončni sistem DDV za čezmejno trgovanje ta prehod vključuje dva druga predloga za spremembo direktive o DDV, in sicer enega v zvezi s stopnjami DDV⁴

¹ COM(2016) 148 final.

² Stanje v Uniji 2017. Pismo o nameri predsedniku Antoniju Tajaniju in ministrskemu predsedniku Jüriju Ratasu, 13. september 2017, na voljo na povezavi: https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/state-union-2017-brochure_sl.pdf. Glej tudi Prilogo I k Delovnemu programu Komisije za leto 2017 (COM(2016) 710 final), Strasbourg, 25. 10. 2016, str. 3, na voljo na povezavi: https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/cwp_2017_annex_i_sl.pdf.

³ COM(2017) 566 final.

⁴ COM(2018) 20 final.

in enega v zvezi s posebno ureditvijo za mala podjetja⁵. Poleg tega vključuje predlog uredbe Sveta o boju proti goljufijam na področju DDV⁶.

Kar zadeva spremembo sistema v dokončni sistem DDV, ki temelji na načelu obdavčitve v namembni državi članici, je bil napovedan dvostopenjski pristop, pri katerem bi se v prvem koraku uredile dobave blaga med podjetji znotraj Unije, v drugem koraku pa opravljanje storitev.

Prvi korak je bil nadalje razdeljen na dva podkoraka. Prvi podkorak, predstavljen hkrati s sporočilom, je bil zakonodajni predlog, v katerem so bili predstavljeni temelji za enostavnejši dokončni sistem DDV za trgovino znotraj Unije, ki je odporen na goljufije⁷.

Ta predlog predstavlja drugi podkorak. Vsebuje podrobne ureditve za postavitve teh temeljev za dobavo blaga med podjetji znotraj Unije.

Ta predlog bo treba dopolniti s predlogom o spremembi Uredbe (EU) št. 904/2010 o upravnem sodelovanju in boju proti goljufijam na področju davka na dodano vrednost. Slednji predlog je tehnične narave, saj bi vključeval usklajevanje sodelovanja med državami članicami s predlaganimi spremembami sistema DDV za čezmejno dobavo blaga. Navedeni predlog bo pripravljen pravočasno, da bosta na dan začetka veljavnosti tega predloga mogoča njegovo sprejetje in izvajanje.

- **Skladnost z veljavnimi predpisi s področja zadevne politike**

Uvedba dokončnega sistema za dobavo blaga znotraj Unije je eden glavnih elementov akcijskega načrta za DDV. Ta predlog nadomešča prehodno ureditev, ki se uporablja od 1. januarja 1993, z dokončnim sistemom DDV za trgovanje med podjetji znotraj Unije, v skladu s katerim se bodo domače in čezmejne transakcije blaga obravnavale enako. Poleg tega bo s tem dokončnim sistemom DDV vzpostavljeno trdno enotno evropsko območje DDV, ki lahko podpira bolj poglobljen in pravičnejši enotni trg, ki bo pripomogel k spodbujanju nastajanja novih delovnih mest, rasti, naložb in konkurenčnosti.

- **Skladnost z drugimi politikami Unije**

Vzpostavitev enostavnega, sodobnega in na goljufije odpornega sistema DDV je ena od fiskalnih prednostnih nalog Komisije⁸.

Zmanjšanje regulativnega bremena, zlasti za mala in srednja podjetja (MSP), je prav tako pomemben cilj, poudarjen v strategiji Unije za rast⁹.

Predlagana pobuda in njeni cilji so v skladu s politiko Unije za MSP, kot je določena v pobudi „Akt za mala podjetja“ (Small Business Act – SBA)¹⁰, zlasti z načelom VII o pomoči MSP,

⁵ COM(2018) 21 final.

⁶ Spremenjeni predlog uredbe Sveta o spremembi Uredbe (EU) št. 904/2010 glede ukrepov za okrepitev upravnega sodelovanja na področju davka na dodano vrednost (COM(2017) 706 final).

⁷ COM(2017) 569 final.

⁸ Letni pregled rasti za leto 2017, glej: https://ec.europa.eu/info/publications/2017-european-semester-annual-growth-survey_sl.

⁹ Evropa 2020 – Strategija za pametno, trajnostno in vključujočo rast, glej: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2010:2020:FIN:SL:PDF>.

¹⁰ Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij – „Najprej pomisli na male“ – „Akt za mala podjetja“ za Evropo (COM(2008) 394 final).

da bolje izkoristijo priložnosti, ki jih ponuja enotni trg. Poleg tega so v skladu s strategijo za enotni trg¹¹ ter cilji programa ustreznosti in uspešnosti predpisov (REFIT).

2. PRAVNA PODLAGA, SUBSIDIARNOST IN SORAZMERNOST

• Pravna podlaga

Direktiva spreminja direktivo o DDV na podlagi člena 113 Pogodbe o delovanju Evropske unije. V navedenem členu je določeno, da Svet po posebnem zakonodajnem postopku ter po posvetovanju z Evropskim parlamentom in Ekonomsko-socialnim odborom soglasno sprejme določbe za harmonizacijo pravil držav članic na področju posrednega obdavčenja.

• Subsidiarnost (za neizključno pristojnost)

V skladu z načelom subsidiarnosti, kakor je določeno v členu 5(3) Pogodbe o Evropski uniji, se lahko ukrepi na ravni Unije sprejmejo le, če države članice zastavljenih ciljev ne morejo zadovoljivo doseči same, ampak jih je mogoče zaradi obsega ali učinkov predlaganega ukrepa lažje doseči na ravni Unije.

Posamezne države članice pravil o DDV za čezmejno trgovanje v Uniji zaradi njihove narave ne morejo določiti same, saj neizogibno zadevajo podjetja iz več kot ene države članice. Poleg tega je DDV davek, ki je harmoniziran na ravni Unije, zato je za kakršno koli pobudo za uvedbo dokončnega sistema DDV za čezmejno dobavo blaga potreben predlog Komisije za spremembo direktive o DDV¹².

• Sorazmernost

Predlog je skladen z načelom sorazmernosti, kar pomeni, da ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje ciljev Pogodb, zlasti nemotenega delovanja enotnega trga. Kakor za preizkus skladnosti z načelom subsidiarnosti tudi tukaj velja, da države članice težav, kot so goljufije in zapletenost, ne morejo rešiti brez predloga za spremembo direktive o DDV.

• Izbira instrumenta

Ker gre za spremembo direktive o DDV, se predlaga direktiva.

3. REZULTATI NAKNADNIH OCEN, POSVETOVANJ Z ZAJINTERESIRANIMI STRANMI IN OCEN UČINKA

Naknadne ocene/preverjanja ustreznosti veljavne zakonodaje

Zunanji svetovalec je leta 2011 opravil retrospektivno oceno elementov sistema DDV v Uniji, katere ugotovitve so bile uporabljene kot izhodišče za preučitev obstoječega sistema DDV¹³.

¹¹ Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij – Izpopolnitev enotnega trga: več priložnosti za prebivalstvo in gospodarstvo (COM(2015) 550 final).

¹² Direktiva Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L 347, 11.12.2006, str. 1).

¹³ Inštitut za davčne študije (vodja projekta), 2011, A retrospective evaluation of elements of the EU VAT system (Retrospektivna ocena elementov sistema DDV v EU): http://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/resources/documents/common/publications/studies/report_evaluation_vat.pdf.

- **Posvetovanja z zainteresiranimi stranmi**

V okviru priprave zakonodajnega predloga COM(2017) 569 final, v katerem so predstavljeni temelji dokončnih ureditev DDV, je bil opravljen obsežen postopek posvetovanja z zainteresiranimi stranmi. Od sprejetja navedenega predloga je bila prek portala za boljše pravno urejanje ter na prireditvah s trgovinskimi in poslovnimi združenji prejeta manjša količina povratnih informacij, ki podpirajo splošni cilj oblikovanja trdnega enotnega evropskega območja DDV.

- **Zbiranje in uporaba strokovnih mnenj**

Strokovno znanje, zbrano z več študijami, navedenimi v predlogu COM(2017) 569 final z dne 4. oktobra 2017 za določitev temeljev dokončnega sistema DDV, je pokrilo potrebe tega predloga.

Med temi študijami je bila študija o izvajanju „načela obdavčitve v namembnem kraju“ za dobave blaga med podjetji znotraj EU¹⁴ posebej pomembna za ta predlog.

- **Ocena učinka**

Vzporedno sta bila izvedena ocena učinka in vrednotenje, ki sta zajemala določitev temeljev za dokončni sistem DDV in podrobne ureditve za postavitev teh temeljev; glej dokumenta SWD(2017) 325 final in SWD(2017) 326 final z dne 4. oktobra 2017. Prednostna možnost, izbrana v navedeni oceni učinka, bi čezmejne goljufije na področju DDV zmanjšala za do 41 milijard EUR na leto, stroške izpolnjevanja obveznosti za podjetja pa bi znižala za 938 milijonov EUR na leto.

Oceno učinka je 14. julija 2017 obravnaval Odbor za regulativni nadzor. Podal je pozitivno mnenje o oceni učinka z nekaj priporočili, zlasti glede povezave predloga z drugimi elementi akcijskega načrta za DDV, potrebe po postopnem pristopu in koncepta certificiranega davčnega zavezanca, ki so bila upoštevana. Mnenje odbora in priporočila so navedena v Prilogi 1 k dokumentu SWD(2017) 325 final.

Temeljna narava predlaganih sprememb pomeni, da bodo vplivale na vsa podjetja. Obravnavajo problematiko goljufij in zapletenosti sedanjega prehodnega sistema DDV ter z njim povezane stroške izpolnjevanja obveznosti za vsa podjetja. Poenostavitve, kot je uporaba sistema „vse na enem mestu“, so malim in srednjim podjetjem prav tako na voljo, vendar niso posebej ciljno usmerjene v to kategorijo davčnih zavezancev.

Težave MSP, zlasti pri čezmejnem trgovanju, so že obravnavane s posebnim predlogom, predstavljenim 18. januarja 2018¹⁵. Navedeni predlog in ta predlog sta sestavni del akcijskega načrta za DDV.

- **Ustreznost in poenostavitev ureditve**

Kot je navedeno v oceni učinka, je bilo ugotovljeno, da so stroški izpolnjevanja obveznosti na euro prometa za podjetja, ki se ukvarjajo s čezmejnimi trgovanjem znotraj Unije, 11 % višji od ustreznih stroškov izpolnjevanja obveznosti v zvezi z DDV na euro prometa za podjetja, ki se ukvarjajo samo z notranjo trgovino.

Pri oceni učinka na manjša podjetja se je razlikovalo med MSP, ki se ukvarjajo predvsem z notranjo trgovino, ter MSP, ki se že ukvarjajo z notranjo trgovino in trgovino znotraj EU.

¹⁴ Ernst & Young LLP, 2015, glej:

https://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/docs/body/ey_study_destination_principle.pdf.

¹⁵ COM(2018) 21 final.

Za to drugo kategorijo MSP bi se lahko s predlaganimi spremembami, zlasti z razširitvijo področja uporabe mehanizma „vse na enem mestu“, letni stroški izpolnjevanja obveznosti v zvezi z DDV v povprečju znižali za do 17 % v primerjavi s sedanjimi stroški.

Ocenjuje se, da bi se zaradi finančnega vpliva izvajanja poslovni stroški vseh podjetij, kot so stroški za posodobitev programske opreme za računovodstvo in izdajanje računov ter stroški za strokovno usposabljanje, v letu izvajanja zvišali za 457 milijonov EUR, ker bi morala podjetja svoje notranje postopke prilagoditi novim pravilom, vendar bi bil rezultat tega vpliva po letu izvajanja neto znižanje letnih stroškov izpolnjevanja obveznosti podjetij v zvezi z DDV za 938 milijonov EUR.

Vendar bi moral biti rezultat ocene učinka, priložene posebnemu predlogu za MSP¹⁶, ki – kot je navedeno zgoraj – dopolnjuje ta predlog, znižanje stroškov izpolnjevanja obveznosti MSP v zvezi z DDV za do 18 % (ali 11,9 milijarde EUR) in povečanje čezmejnega trgovanja MSP za približno 13 %.

4. PRORAČUNSKE POSLEDICE

Predlog nima nobenih negativnih posledic za proračun Unije. Ker bi predlog čezmejne goljufije v zvezi z DDV zmanjšal za do 41 milijard EUR na leto, bi se morali skupni letni prihodki iz DDV, ki bi jih pobrala posamezna država članica in ki so izhodišče za izračun lastnih sredstev iz naslova DDV, povečati.

5. DRUGI ELEMENTI

- **Načrti za izvedbo ter ureditev spremljanja, ocenjevanja in poročanja**

Komisija je v sporočilu iz oktobra 2017 o nadaljnjih ukrepih v zvezi z akcijskim načrtom za DDV navedla, da bo po ustreznem spremljanju izvajanja prvega koraka (ki bo dokončan s tem predlogom) predlagala izvajanje drugega koraka (ki zajema čezmejne storitve) v postopnem prehodu na dokončni sistem DDV, pet let po začetku veljavnosti prvega koraka pa bi ocenila njegovo delovanje v smislu odpornosti na goljufije, stroškov izpolnjevanja obveznosti za podjetja in učinkovitosti upravljanja sistema s strani davčnih organov.

V ta namen si bo Komisija prizadevala od držav članic pridobiti vse ustrezne informacije v zvezi z višino in razvojem upravnih stroškov ter obsegom in razvojem goljufij. Prizadevala si bo tudi zbrati prispevke vseh ustreznih zainteresiranih strani iz gospodarstva v zvezi z višino in razvojem njihovih stroškov izpolnjevanja obveznosti.

- **Obrazložitveni dokumenti (za direktive)**

Za predlog niso potrebni obrazložitveni dokumenti o prenosu.

- **Natančnejša pojasnitev posameznih določb predloga**

Glavne bistvene predlagane spremembe direktive o DDV so v nadaljevanju pojasnjene po temah. Zaradi teh bistvenih sprememb bo potrebnih več naknadnih tehničnih sprememb direktive o DDV.

Nekatere spremembe se nanašajo na določbe, katerih spremembe so že predlagane v predlogu COM(2017) 569 final z dne 4. oktobra 2017. Navedeni predlog v odziv na zahtevo Sveta določa izboljšanja sedanjega sistema DDV, medtem ko poteka delo na področju dokončnih ureditev DDV za trgovanje znotraj Unije. Predlagane spremembe za tako

¹⁶ SWD(2018) 9 final in SWD(2018) 11 final.

imenovane „hitre rešitve“ ostajajo v celoti veljavne, saj bi morale začeti veljati precej pred tem predlogom.

Kljub temu bo treba za naknadno uvedbo dokončne ureditve za dobave blaga med podjetji, kot je predvidena v tem predlogu, določbe iz prejšnjega predloga v zvezi s pojmom certificiranega davčnega zavezanca, aranžmajem skladiščenja na odpoklic ali verižnimi transakcijami prilagoditi tem novim ureditvam.

Poleg tega je treba predlagani člen 402, ki določa temelje za obdavčitev trgovanja med državami članicami ter zajema blago in storitve, prilagoditi dejstvu, da se bodo ti temelji delno začeli izvajati s tem predlogom, saj je njegov cilj uvesti dokončno ureditev dobave blaga med podjetji.

Poleg tega ta predlog zagotavlja priložnost, da se zastarela pojma „znotraj Skupnosti“ in „Skupnost“ v različnih določbah direktive o DDV nadomestita s pojmom „znotraj Unije“ in „Unija“.

Nedavni predlog Komisije v zvezi s posebno ureditvijo za mala podjetja (COM(2018) 21 final z dne 18. januarja 2018) prav tako zahteva nekatere tehnične posodobitve, kot je zgoraj navedena nadomestitev glede na ta predlog. Da ne bi prišlo do nejasnosti, te spremembe niso vključene v ta predlog, ampak se bodo obravnavale med pogajanja v Svetu.

Vsebina in področje uporabe davka: členi 2 do 4

Kot je navedeno zgoraj, je zaradi sedanjega sistema DDV čezmejna dobava blaga med podjetji za namene DDV razdeljena v dve različni transakciji, in sicer oproščeno dobavo v državi članici odhoda in pridobitev blaga znotraj Skupnosti, ki se obdavči v namembni državi članici.

Predlaga se, da pri čezmejni dobavi blaga med podjetji znotraj Unije nastane samo ena transakcija za namene DDV, tj. dobava blaga znotraj Unije. Zato je treba pojem pridobitev blaga znotraj Skupnosti kot transakcije, ki je predmet DDV, odstraniti iz členov 2 do 4.

Ker pridobitev blaga znotraj Skupnosti ne bi več obstajala kot transakcija, ki je predmet DDV, je treba vse nadaljnje določbe v direktivi o DDV, povezane z navedenim pojmom, črtati in pregledati ob upoštevanju predlaganega mehanizma za obdavčitev čezmejnega trgovanja z blagom med podjetji znotraj Unije.

Pojem dobave blaga znotraj Unije: člen 14

Predlaga se, da se odstavku 4 člena 14 doda točka (3), ki vsebuje opredelitev dobave blaga znotraj Unije. „Dobava blaga znotraj Unije“ pomeni dobavo blaga, ki jo opravi davčni zavezanec za drugega davčnega zavezanca ali pravno osebo, ki ni davčni zavezanec, pri čemer blago znotraj Unije, tj. iz ene države članice v drugo, odpošlje ali prevaža dobavitelj ali oseba, ki pridobi blago, ali oseba, ki deluje v imenu enega od njiju.

Nekatere dobave iz odstavka 5 člena 14 se ne štejejo za dobave znotraj Unije, tudi če sta izpolnjena pogoja, pod katerima se dobava šteje za dobavo znotraj Unije, in sicer v zvezi s statusom stranke in prevozom blaga. To velja za dobavo z montažo ali instalacijo ter s poskusnim zagonom ali brez njega, dobavo blaga, oproščeno v skladu s členom 148 ali 151, ter dobavo s strani kmeta pavšalista, kot je opredeljen v členu 295.

Pravila o kraju dobave blaga: člen 35a

Pravila o kraju dobave obdavčljivih transakcij določajo državo članico, v kateri je nastala obveznost plačila DDV.

Splošna pravila za določitev kraja dobave blaga brez prevoza (kraja, kjer je blago v trenutku, ko se opravi dobava) in kraja dobave blaga s prevozom (kraja, kjer je blago, ko se začne odpošiljanje) ostajajo nespremenjena.

Vendar je v členu 35a predlagana nova izjema od splošnega pravila, v skladu s katero se za kraj dobave pri dobavi blaga znotraj Unije šteje kraj, kjer je blago v trenutku, ko se odpošiljanje ali prevoz blaga stranki konča.

Kombinacija opredelitve dobave blaga znotraj Unije v členu 14(4)(3) in novega predlaganega pravila o kraju dobave v členu 35a zagotavlja, da se čezmejna dobava blaga med podjetji znotraj Unije obdavči v namembni državi članici.

V skladu z veljavnimi pravili o DDV so čezmejne dobave davčnim zavezancem, ki opravljajo le dobave blaga ali storitve, ki niso upravičene do odbitka DDV, za davčne zavezance, upravičene do skupne pavšalne ureditve za kmete, in za pravne osebe, ki niso davčni zavezanci, še vedno obdavčene v državi članici dobave (porekla), če ne presegajo določenega praga in če pridobitelj ni izbral obdavčitve v namembnem kraju.

Ta izjema dodatno prispeva k zapletenosti sedanje ureditve. Poleg tega ni več ustrezna, saj prag od leta 1993, ko je bil uveden, še nikoli ni bil pregledan. Zato ta izjema ni ohranjena, tudi zaradi dejstva, da bo v nasprotju s sedanjim stanjem dobavitelj v skladu s predlaganimi pravili prevzel obveznosti glede poročanja in plačila v zvezi s temi dobavami.

S tem je zagotovljeno, da se vse dobave blaga med podjetji znotraj Unije obdavčijo v namembnem kraju. Edina izjema so dobave, opravljene v skladu z maržno ureditvijo iz člena 311 in naslednjih členov (člen 35c). Nadaljnje obdavčenje v namembnem kraju se ne bo uporabljalo niti za čezmejne dobave blaga, oproščene v skladu s členom 148 ali 151, niti za čezmejno dobavo s strani kmeta pavšalista, kot je opredeljen v členu 295, saj so take dobave izvzete iz pojma dobave blaga znotraj Unije, kot je navedeno zgoraj.

Obveznost obračuna davka: člen 67

Predlagana je sprememba člena 67, ki določa enotno pravilo glede obveznosti obračuna DDV za dobave znotraj Unije. V skladu s tem pravilom obveznost obračuna DDV nastane ob izdaji računa, če pa račun ni bil izdan do navedenega datuma (petnajstega dne meseca, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek), obveznost obračuna DDV nastane ob izteku roka iz prvega odstavka člena 222.

Poleg tega je določeno, da se določbe, ki državam članicam omogočajo, da v nekaterih primerih določijo drugačne trenutke nastanka obveznosti obračuna DDV, ne uporabljajo za dobavo blaga znotraj Unije. Če te specifikacije ne bi bilo, bi moral dobavitelj, ki dobave znotraj Unije opravlja v več državah članicah, upoštevati možnosti, ki so jih izbrale različne države članice prihoda blaga, kar bi povečalo zapletenost.

Osebe, ki so dolžne plačati DDV: členi 193, 194a, 199a in 199b

Ohranjeno je načelo iz člena 193, da mora DDV plačati vsak davčni zavezanec, ki dobavlja obdavčljivo blago ali opravlja obdavčljivo storitev, razen v primerih iz drugih določb istega člena 193, v skladu s katerimi mora DDV plačati druga oseba.

Kot izjema od člena 193 je predlagan nov člen 194a, v skladu s katerim mora DDV plačati oseba, kateri se dobavi blago, če je ta oseba certificirani davčni zavezanec, kot je opredeljen v členu 13a, in če blago dobavi davčni zavezanec, ki nima sedeža na ozemlju države članice, v kateri je treba plačati DDV. Pojem davčnega zavezanca je bil vključen v predlog Komisije z dne 4. oktobra 2017¹⁷.

Kar zadeva dobavo blaga znotraj Unije, kombinacija pravil iz členov 193 in 194a pomeni, da je dobavitelj načeloma dolžan plačati DDV v državi članici prihoda blaga, razen kadar dobavitelj nima sedeža v državi članici obdavčitve in je stranka certificirani davčni zavezanec v skladu s členom 13a. V tem primeru stranka plača dolgovani DDV v skladu z obrnjeno davčno obveznostjo v državi članici prihoda blaga.

Člen 199a državam članicam omogoča, da do 31. decembra 2018 za nekatere dobave iz te določbe določijo, da je oseba, ki je dolžna plačati DDV, davčni zavezanec, za katerega se opravijo te dobave.

Komisija je v pred kratkim sprejetem poročilu o učinkih členov 199a in 199b v boju proti goljufijam¹⁸ navedla, da bo predložila ustrezen zakonodajni predlog za podaljšanje obstoječih ukrepov. To bo ločen predlog, ki bo zajemal obdobje od 1. januarja 2019 do 30. junija 2022, saj je predvideni datum začetka veljavnosti tega predloga 1. julij 2022.

Spremembe člena 199a, predlagane v nadaljevanju, se nanašajo na obdobje od 1. julija 2022. Zadevajo časovni okvir in obseg zajetih dobav.

Kar zadeva časovni okvir, je predlagano, da se možnost uporabe te določbe podaljša do 31. decembra 2028. Drugi datumi, določeni v tej določbi, se ustrezno prilagodijo.

Kar zadeva dobave, ki jih je treba vključiti v to določbo, je jasno, da je treba predlagano vsebino preučiti v okviru splošne spremembe obdavčevanja čezmejnega gibanja dobav blaga med podjetji. Namen predlaganih sprememb je zagotoviti temeljni odziv na čezmejne goljufije v zvezi s transakcijami z blagom, zato bi moral obstoječi raznolik nabor začasnih ukrepov za obrnjeno davčno obveznost v členu 199a postati nepotreben, kolikor je namen teh ukrepov prav tako zagotoviti odziv na take goljufije. Transakcije, za katere bodo še naprej veljali začasni ukrepi iz člena 199a, so zato omejene na storitve, prej zajete v tej določbi.

Za spremembo člena 199b se predlaga primerljiv pristop. S to določbo so določena pravila o mehanizmu za hiter odziv, ki državam članicam omogoča, da v zelo posebnih okoliščinah prejemnika blaga in storitev določijo za osebo, ki je dolžna plačati DDV. Iz istega razloga kot pri členu 199a se za dobave blaga ne bi več uporabljal mehanizem za hiter odziv.

Identifikacija: člen 214

Dobave blaga znotraj Unije, opredeljene v točki 3 odstavka 4 člena 14, med drugim vključujejo dobave, ki jih davčni zavezanec opravi za pravno osebo, ki ni davčni zavezanec.

Zato se predlaga sprememba člena 214, v skladu s katero države članice sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev, da se pravna oseba, ki ni davčni zavezanec in ki je prejemnica dobave znotraj Unije, identificira s posamično številko.

¹⁷ COM(2017) 569 final z dne 4. oktobra 2017.

¹⁸ Poročilo Komisije Svetu in Evropskemu parlamentu o učinkih členov 199a in 199b Direktive Sveta 2006/112/ES v boju proti goljufijam (COM(2018) 118 final z dne 8. marca 2018).

Rekapitulacijska poročila: členi 262 do 271

Dobave blaga znotraj Unije v okviru predlaganega sistema ne bi smele biti več vključene v rekapitulacijska poročila. Načelo, da dobavitelj obračuna DDV za dobavo znotraj Unije, ponovno vzpostavlja samoupravljalno naravo DDV. Zato zagotavljanje nadaljnega upravnega spremljanja fizičnega pretoka blaga znotraj Unije prek rekapitulacijskega poročila ni več upravičeno.

Če je prejemnik dobave znotraj Unije certificirani davčni zavezanec, se bo blago v Uniji še naprej gibalo v prostem prometu brez obveznosti plačila DDV. Kljub temu ohranitev obveznosti predložitve rekapitulacijskih poročil za take transakcije ne bi bila v skladu s pojmom certificiranega davčnega zavezanca, ki se šteje za zanesljivega davčnega zavezanca.

Zato je obveznost predložitve rekapitulacijskih poročil ohranjena le za storitve.

Države članice lahko pod nekaterimi pogoji uvedejo posebne ukrepe za poenostavitev obveznosti predložitve rekapitulacijskih poročil. Predlaga se, da se postopek za uporabo te možnosti poenostavi, tako da se zahteva glede soglasne odločitve Sveta nadomesti s posvetovanjem z odborom za DDV.

Posebne ureditve za davčne zavezance, ki nimajo sedeža: členi 358 do 369x

Poglavje 6 naslova XII direktive o DDV trenutno vsebuje tri ureditve z značilnim področjem uporabe, in sicer:

- posebno ureditev za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Uniji;
- posebno ureditev za prodajo blaga na daljavo znotraj Unije in storitve, ki jih davčni zavezanci opravljajo v Uniji, vendar ne v državi članici potrošnje;
- posebno ureditev za prodajo blaga, uvoženega s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, na daljavo.

Ta predlog bo le neznatno vplival na prvo in tretjo ureditev.

Zaradi izvajanja načela enotnega sistema registracije za prijavo, plačilo in odbitek davka so predlagane bistvene spremembe druge ureditve.

Ob upoštevanju sprejetja Direktive Sveta (EU) 2017/2455 z dne 5. decembra 2017¹⁹ bo ta druga ureditev od 1. januarja 2021 davčnim zavezancem, ki so v državi članici (identifikacije) prijavili uporabo te ureditve, omogočila elektronsko predložitev krajših četrletnih obračunov DDV v okviru sistema „vse na enem mestu“, v katerih bodo podrobno opisali opravljene storitve in prodajo na daljavo znotraj Unije osebam, ki niso davčni zavezanci, v drugih državah članicah (potrošnje) skupaj z DDV, ki ga je treba plačati. Država članica identifikacije bo nato te obračune skupaj s plačanim DDV prek varnega komunikacijskega omrežja poslala ustreznim državam članicam potrošnje. Ta ureditev preprečuje, da bi se morali ti davčni zavezanci registrirati za DDV v vsaki državi članici potrošnje. V tem predlogu je predvideno nadaljnje podaljšanje te ureditve.

¹⁹ Direktiva Sveta (EU) 2017/2455 z dne 5. decembra 2017 o spremembi Direktive 2006/112/ES in Direktive 2009/132/ES v zvezi z nekaterimi obveznostmi glede davka na dodano vrednost, ki veljajo za opravljanje storitev in prodajo blaga na daljavo (UL L 348, 29.12.2017, str. 7).

Kar zadeva opredelitve, ki se uporabljajo za namene te ureditve, je v členu 369a dodana opredelitev „države članice obdavčitve“. Država članica obdavčitve pomeni državo članico, za katero se šteje, da je bilo v njej dobavljeno blago ali da je bila v njej opravljena storitev.

Obseg transakcij, zajetih v tej ureditvi, iz člena 369b se spremeni. Predlaga se, da bi morala biti možnost uporabe te ureditve na voljo vsem davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici obdavčitve, v zvezi z dobavami blaga in opravljanjem storitev, ki jih opravijo v navedeni državi članici in za katere so dolžni plačati DDV. Tako ureditev ne bo več omejena na transakcije med podjetji in potrošniki, ampak bo vključevala tudi transakcije med podjetji.

Predlaga se, da ureditev postane dostopna tudi davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v Uniji, če imenujejo posrednika s sedežem v Uniji. Podobno, kot je že predvideno v posebni ureditvi za prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga, je posrednik oseba, ki postane dolžna plačati DDV in izpolnjevati obveznosti v okviru navedene ureditve v imenu in za račun davčnega zavezanca, ki ga zastopa in ki nima sedeža v EU.

Glede na razširitev obsega transakcij, zajetih v ureditvi, se predlaga, da se člen 369f spremeni tako, da se doda obveznost, da davčni zavezanci, ki uporabljajo to ureditev, vsak mesec predložijo obračune DDV v okviru sistema „vse na enem mestu“, če njihov letni promet v EU presega 2 500 000 EUR.

Pregledati je treba tudi člen 369g, s katerim je opredeljena vsebina obračuna DDV, ki ga je treba predložiti v skladu z ureditvijo. Trenutno se informacije, ki jih je treba predložiti, nanašajo samo na vrednost in dolgovani DDV za dobave, ki jih opravijo davčni zavezanci.

Pravico davčnega zavezanca, da v obračunu DDV v okviru sistema „vse na enem mestu“ uveljavlja odbitek vstopnega DDV, je mogoče vključiti le, če se v navedenem obračunu zagotovijo nekatere dodatne informacije, zlasti:

- skupni znesek DDV, ki ga je treba plačati za dobavo blaga ali opravljanje storitev, za katere je davčni zavezanec kot prejemnik dolžan plačati davek, in za uvoz blaga, če država članica uporablja možnost iz drugega odstavka člena 211;
- DDV, za katerega se izvede odbitek;
- spremembe v zvezi s prejšnjimi davčnimi obdobji;
- neto znesek DDV, ki ga je treba plačati ali povrniti ali vknjižiti v dobro.

Ker se bo odbitek izvedel na podlagi obračunov DDV, predloženih v okviru navedene ureditve, se predlaga sprememba člena 369i, ki določa, da davčni zavezanec plača vsoto neto zneskov DDV (dolgovani DDV minus odbitni DDV), ki jih je treba plačati v vsaki državi članici obdavčitve.

Predlagan je nov člen 369ia, s katerim so opredeljeni pogoji, pod katerimi lahko davčni zavezanec, ki je v določeni državi članici obdavčitve v položaju upnika, od te države članice pridobi vračilo kredita. Poleg tega je predlagan nov člen 369ib, s katerim so določeni pogoji, pod katerimi se lahko znesek, ki ga je treba davčnemu zavezancu vrniti v državi članici identifikacije, uporabi za plačilo DDV, ki ga je treba plačati v državah članicah obdavčitve.

Predlagana je sprememba člena 369j, s katero bi se določil medsebojni vpliv med pravico do odbitka v okviru posebne ureditve in postopki vračila iz Direktive 86/560/EGS²⁰ za davčne

²⁰ Trinajsta direktiva Sveta 86/560/EGS z dne 17. novembra 1986 o usklajevanju zakonodaje držav članic glede prometnih davkov – Postopki vračila davka na dodano vrednost davčnim zavezancem, ki nimajo stalnega prebivališča ali sedeža na ozemlju Skupnosti (UL L 326, 21.11.1986, str. 40).

zavezance, ki nimajo sedeža v Uniji, ter Direktive 2008/9/ES²¹ za davčne zavezance, ki imajo sedež v Uniji. Ta določba je potrebna za preprečevanje morebitnih zlorab s strani davčnih zavezancev, ki bi uveljavljali pravico do odbitka v okviru posebne ureditve in hkrati predložili zahtevek za vračilo istega zneska vstopnega DDV.

Načeloma ima davčni zavezanec pravico, da v obračunih DDV, ki jih predloži v okviru ureditve, odbije vstopni DDV. Če pa davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v danem davčnem obdobju in treh predhodnih davčnih obdobjih, v katerih je predložil četrletne obračune, ali v enajstih predhodnih davčnih obdobjih, v katerih je predložil mesečne obračune, ni opravil nobenih dobav blaga ali storitev, ki so zajete v tej shemi in za katere je v državi članici obdavčitve nastala obveznost obračuna DDV, v navedenem obračunu DDV ne sme odbiti DDV, za katerega je v navedeni državi članici obdavčitve nastala obveznost plačila. Namesto tega bi moral davčni zavezanec za vračilo DDV zaprositi po postopku vračila v državi članici, kjer je bil DDV zaračunan.

Odstopanja: členi 370 do 390c

Poglavje 1 naslova XIII direktive o DDV vsebuje več odstopanj, ki se lahko uporabljajo do sprejetja dokončnih ureditev. Za države, ki so bile 1. januarja 1978 države članice, je večina odstopanj, ki jih lahko uporabljajo, navedena v Prilogi X k direktivi o DDV. Kot je pojasnjeno zgoraj, je ta predlog prvi korak v postopku vzpostavitve dokončnega sistema za obdavčevanje trgovanja znotraj EU v namembnem kraju. V okviru tega koraka se predlaga, da se črtajo odstopanja, pri katerih bi v primeru ohranitve predlagane spremembe pravil glede kraja dobave in določitve osebe, ki je dolžna plačati DDV, povzročile zapletenost za davčne zavezance in davčne uprave.

Zlasti bi bila odpravljena možnost za uporabo odstopanja za blago, ki bi lahko bilo predmet dobave znotraj Unije (premičnine). V tem primeru bi moral dobavitelj za vsako državo članico, v kateri opravi te dobave znotraj Unije, vedeti, ali zadevna država članica uporablja odstopanje ali ne, in če ga uporablja, kateri so pogoji, ki jih uporabljajo navedene države članice.

²¹ Direktiva Sveta 2008/9/ES z dne 12. februarja 2008 o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost, opredeljenih v Direktivi 2006/112/ES, davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici (UL L 44, 20.2.2008, str. 23).

Predlog

DIREKTIVA SVETA**o spremembi Direktive 2006/112/ES glede uvedbe podrobnih tehničnih ukrepov za delovanje dokončnega sistema DDV za obdavčevanje trgovine med državami članicami**

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 113 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega parlamenta¹,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora²,

v skladu s posebnim zakonodajnim postopkom,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Ko je Svet leta 1967 z direktivama Sveta 62/227/EGS³ in 67/228/EGS⁴ sprejel skupni sistem davka na dodano vrednost (DDV), je bila sprejeta zaveza, da bo vzpostavljen dokončen sistem DDV za obdavčevanje trgovine med državami članicami, ki bo deloval podobno, kot bi deloval v eni državi članici. Ker politični in tehnični pogoji za tak sistem niso bili zreli, je bila ob opustitvi davčnih meja med državami članicami konec leta 1992 sprejeta prehodna ureditev DDV. Direktiva Sveta 2006/112/ES⁵, ki je trenutno v veljavi, določa, da je treba ta prehodna pravila nadomestiti z dokončno ureditvijo na podlagi načela, po katerem se dobave blaga ali storitev obdavčujejo v državi članici porekla.
- (2) Svet je ob podpori Evropskega parlamenta⁶ in Evropskega ekonomsko-socialnega odbora⁷ potrdil, da sistema, ki temelji na poreklu, ni mogoče vzpostaviti, ter Komisijo pozval, naj nadaljuje poglobljeno tehnično delo in široko zastavljen dialog z državami

¹ UL C , , str. .

² UL C , , str. .

³ Prva direktiva Sveta 67/227/EGS z dne 11. aprila 1967 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih (UL 71, 14.4.1967, str. 1 301).

⁴ Druga direktiva Sveta 67/228/EGS z dne 11. aprila 1967 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih – struktura in postopek za enotni sistem davka na dodano vrednost (UL 71, 14.4.1967, str. 1 303).

⁵ Direktiva Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L 347, 11.12.2006, str. 1).

⁶ Resolucija Evropskega parlamenta z dne 13. oktobra 2011 o prihodnosti DDV (P7_TA(2011)0436) <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=TA&language=SL&reference=P7-TA-2011-0436>.

⁷ Mnenje Evropskega ekonomsko-socialnega odbora z dne 14. julija 2011 o zeleni knjigi o prihodnosti DDV – Za enostavnejši, zanesljivejši in učinkovitejši sistem DDV: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/?uri=celex:52011AE1168>.

članicami, da bi podrobno preučila različne možne načine izvajanja načela namembnega kraja⁸.

- (3) Komisija je v akcijskem načrtu za DDV⁹ opredelila spremembe sistema DDV, ki bi bile potrebne za razvoj takega sistema za trgovanje znotraj Unije, ki bi temeljil na namembnem kraju, z obdavčitvijo čezmejnih dobav. Svet je pozneje ponovno potrdil sklepe iz navedenega akcijskega načrta in med drugim navedel, da meni, da bi bilo treba načelo obdavčitve v državi porekla, kot je bilo predvideno za dokončni sistem DDV, nadomestiti z načelom obdavčitve v namembni državi članici¹⁰.
- (4) Za doseg ciljev iz akcijskega načrta Komisije za DDV bi bilo treba pravila za dobavo blaga med podjetji znotraj Unije spremeniti v skladu s postopnim pristopom, ki ga je Komisija predlagala v sporočilu z dne 4. oktobra 2017 o nadaljnjih ukrepih v zvezi z akcijskim načrtom za DDV¹¹.
- (5) Za zagotovitev učinkovitejšega sistema za obdavčevanje dobav blaga znotraj Unije med podjetji v namembni državi članici je treba ukiniti sedanji sistem, v katerem so dobave v državi članici odhoda blaga oproščene, pridobitve znotraj Skupnosti pa so obdavčene v namembni državi članici. Ker je treba oprostitev takih dobav in pojem pridobitve znotraj Skupnosti kot transakcije, ki je predmet DDV, odpraviti, bi bilo treba vse z njima povezane člene spremeniti ali črtati.
- (6) Za zagotovitev enakega obravnavanja domačih transakcij in transakcij znotraj Unije bi morala obdavčitev transakcij z blagom med podjetji znotraj Unije za namene DDV temeljiti na enem obdavčljivem dogodku, in sicer na dobavi blaga znotraj Unije.
- (7) Da bi se zagotovila čim širša uporaba načela obdavčitve v namembnem kraju, bi morala opredelitev dobave blaga znotraj Unije vključevati dobavo pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, dobavo oproščenemu davčnemu zavezancu, dobavo davčnemu zavezancu v okviru posebne ureditve za mala podjetja in dobavo kmetu, upravičenemu do pavšalne ureditve, pri čemer se ta opredelitev ne bi smela omejiti s pragom.
- (8) Pojma prodaje blaga na daljavo znotraj Unije in prodaje na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga bi bilo treba spremeniti, da bi se preprečili položaji, v katerih bi bile nekatere od teh dobav zajete v novi opredelitvi dobave znotraj Unije.
- (9) Za zagotovitev nemotenega delovanja sistema DDV na notranjem trgu je treba nekatere dobave blaga izključiti iz opredelitve dobav znotraj Unije, in sicer zlasti dobave blaga z montažo ali instalacijo, dobave blaga za oskrbovanje z gorivom in drugo oskrbovanje nekaterih plovil in zrakoplovov, dobave blaga v okviru diplomatskih in konzularnih odnosov ter za nekatere mednarodne organizacije in dobave blaga, ki jih opravi davčni zavezanec, upravičen do skupne pavšalne ureditve za kmete.
- (10) Za zagotovitev, da se dobave blaga med podjetji znotraj Unije obdavčijo v namembnem kraju, bi moral biti kraj dobave pri dobavi blaga znotraj Unije kraj v državi članici prihoda blaga v trenutku, ko se odpošiljanje ali prevoz tega blaga stranki

⁸ Sklepi Sveta o prihodnosti DDV – 3167. zasedanje Sveta za ekonomske in finančne zadeve, Bruselj, 15. maja 2012 (glej zlasti točko B(4)):

http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/ecofin/130257.pdf.

⁹ Akcijski načrt za DDV – Vzpostavitev enotnega območja DDV v EU: čas za odločitve (COM(2016) 148 final z dne 7. aprila 2016).

¹⁰ Glej: <http://www.consilium.europa.eu/sl/press/press-releases/2016/05/25-conclusions-vat-action-plan/>.

¹¹ Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru o nadaljnjih ukrepih v zvezi z akcijskim načrtom za DDV – Vzpostavitev enotnega območja DDV v EU: čas za odločitve (COM(2017) 566 final z dne 4. oktobra 2017).

konča. To pravilo se ne bi smelo uporabljati za dobave rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk ali starin, za katere se uporablja maržna ureditev, in za dobave blaga na krovu ladij, zrakoplovov ali na vlakih ter za dobavo blaga po distribucijskem sistemu za zemeljski plin, dobavo električne energije in dobavo toplote ali energije za hlajenje po ogrevalnih ali hladilnih omrežjih, za katere bi morala še naprej veljati posebna pravila o kraju dobave.

- (11) Zaradi ukinitve pridobitve znotraj Skupnosti kot obdavčljivega dogodka za namene DDV je treba pregledati sedanja posebna pravila v zvezi z dobavo novih prevoznih sredstev in trošarinskih izdelkov.
- (12) Da bi se po vsej Uniji harmonizirala uporaba tega dokončnega sistema, je treba določiti enotno pravilo glede obveznosti obračuna DDV za dobave blaga znotraj Unije.
- (13) Splošno pravilo za dobave blaga, vključno z dobavami blaga znotraj Unije, in za opravljanje storitev bi moralo biti, da je dobavitelj dolžan plačati DDV.
- (14) Da bi se omogočil postopen prehod na dokončni sistem za trgovanje znotraj Unije, bi bilo treba določiti izjemo od pravila, da je dobavitelj dolžan plačati DDV, v primeru dobave blaga, pri kateri je oseba, ki ji je dobavljeno blago, certificiran davčni zavezanec, dobavitelj pa nima sedeža v državi članici obdavčitve. V tem primeru bi moral biti pridobitelj dolžan plačati DDV in ga obračunati na podlagi mehanizma obrnjene davčne obveznosti. Ta izjema bi morala zmanjšati število transakcij, pri katerih oseba, ki je dolžna plačati DDV, nima sedeža v državi članici obdavčitve.
- (15) Pravila o začasni uporabi mehanizma obrnjene davčne obveznosti za premičnine bi bilo treba spremeniti, da bi se zagotovila njihova skladnost z uvedbo novih pravil v zvezi z osebo, ki je dolžna plačati DDV za dobavo blaga znotraj Unije.
- (16) Za preprosto uporabo pravil o obdavčevanju dobav blaga znotraj Unije, ki jih opravljajo podjetja, bi morale države članice sprejeti potrebne ukrepe za zagotovitev, da sta vsak davčni zavezanec in vsaka pravna oseba, ki ni davčni zavezanec in ki je prejemnica blaga, dobavljenega znotraj Unije, identificirana s posamično številko.
- (17) Da bi se zagotovilo ustrezno spremljanje plačil in odbitkov DDV v zvezi z dobavami blaga znotraj Unije, bi morala biti izdaja računa za dobavo blaga znotraj Unije obvezna, države članice pa ne bi smele dovoliti izdaje poenostavljenih računov. Račun bi bilo treba izdati v skladu s pravili države članice, v kateri ima dobavitelj ali izvajalec sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto, iz katere je dobavljeno blago ali opravljena storitev, ali če takega sedeža ali stalne poslovne enote nima, v državi članici, kjer ima stalno ali običajno prebivališče.
- (18) Zaradi zmanjšanja upravnega bremena za trgovino znotraj Unije in ker bi DDV na dobave blaga znotraj Unije dejansko zaračunal dobavitelj ali pa bi ga obračunal pridobitelj, ki je certificirani davčni zavezanec, bi bilo treba ukiniti obveznost predložitve rekapitulacijskega poročila za te dobave.
- (19) Posebno pavšalno ureditev za kmete je treba prilagoditi glede na spremembo sistema za obdavčevanje dobav blaga znotraj Unije, tako da bo splošni namen navedene ureditve ostal izpolnjen. Z izključitvijo dobav, ki jih kmetje opravijo v okviru pavšalne ureditve, iz opredelitve dobav znotraj Unije bi moral biti kraj dobave za njihove čezmejne dobave blaga med podjetji še naprej kraj odhoda blaga, za te dobave pa bi bilo treba uporabljati pavšalno nadomestilo, ki ga določi država članica odhoda.

- (20) Da bi se zmanjšalo upravno breme za podjetja, bi bilo treba področje uporabe sedanje posebne ureditve za davčne zavezanke, ki imajo sedež v Uniji in opravljajo storitve ali nekatere dobave blaga potrošnikom (opravljanje dobav ali storitev med podjetji in potrošniki), razširiti na vse dobave blaga in opravljanje vseh storitev, pri katerih oseba, ki je dolžna plačati DDV, nima sedeža v državi članici, v kateri se opravi dobava ali storitev. To ureditev bi bilo treba uporabljati za dobave potrošnikom in podjetjem ter opravljanje storitev zanje.
- (21) Zmanjšati bi bilo treba tudi upravno breme za davčne zavezanke, ki nimajo sedeža v Uniji in opravljajo dobave blaga ali storitve, za katere so dolžni plačati DDV, v eni ali več držav članic, in sicer tako, da bi se jim omogočila uporaba navedene posebne ureditve, če imenujejo posrednika. Da bi se zagotovilo ustrezno pobiranje davka, bi moral imeti ta posrednik sedež v Uniji ter postati dolžan plačevati DDV in izpolnjevati obveznosti v okviru navedene ureditve v imenu davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Uniji.
- (22) Da bi lahko davčni zavezanci v celoti izkoristili notranji trg, bi morala navedena posebna ureditev poleg tega, da omogoča prijavo transakcij, za katere je treba DDV plačati v državah članicah, ki niso država članica, v kateri ima dobavitelj sedež, omogočati tudi odbitek tistega DDV, ki se navedenemu dobavitelju zaračuna v navedenih državah članicah.
- (23) Za zagotovitev skladnosti obveznosti velikih podjetij glede poročanja o DDV bi bilo treba določbe o tem, kako pogosto je treba v okviru te posebne ureditve predložiti obračune DDV, spremeniti, tako da bi se dodala zahteva, da davčni zavezanci, ki uporabljajo to ureditev, v okviru te ureditve vsak mesec predložijo obračun DDV, če njihov letni promet v Uniji presega 2 500 000 EUR.
- (24) Da bi se od davčnega zavezanca pridobile ustrezne informacije za zagotovitev, da lahko davčni organi ustrezno spremljajo to posebno ureditev, bi bilo treba vsebino obračuna DDV, ki ga je treba predložiti v okviru te posebne ureditve, spremeniti, da bi upoštevala razširitev ureditve in omogočila uveljavljanje ustrezne pravice do odbitka.
- (25) Da bi se zagotovilo nemoteno delovanje te posebne ureditve in preprečile ovire za davčne zavezanke, ki izkoriščajo priložnosti na notranjem trgu, bi bilo treba uvesti skupna pravila za primere, v katerih je davčni zavezanec v državi članici identifikacije in/ali državah članicah obdavčitve v položaju upnika.
- (26) Zaradi jasnosti in zmanjšanja možnosti za morebitne zlorabe ali goljufije bi bilo treba določiti obdobje, v katerem lahko davčni zavezanec v svojem obračunu, predloženem v okviru te posebne ureditve, v določeni državi članici še odbije vstopni DDV, če ne prijavlja več transakcij, za katere je dolžan plačati DDV v isti državi članici. Tak davčni zavezanec bi moral po koncu tega obdobja uporabiti ustrezne postopke vračila DDV.
- (27) Odstopanja iz poglavja 1 naslova XIII, ki lahko imajo čezmejne učinke, bi bilo treba črtati, da bi se preprečila nepotrebna zapletenost za davčne zavezanke in davčne uprave.
- (28) Zaradi uvedbe novega pojma dobave blaga znotraj Unije je treba pojem „Skupnost“ nadomestiti s pojmom „Unija“, da se zagotovi posodobljena in skladna uporaba pojma.
- (29) Ker ciljev te direktive, ki vključujejo uvedbo dokončnega sistema DDV za izboljšanje delovanja ureditev DDV za čezmejno trgovanje z blagom med podjetji, države članice same ne morejo zadovoljivo doseči in jih je torej lažje doseči na ravni Unije, lahko

Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseg navedenih ciljev.

- (30) Države članice so se v skladu s skupno politično izjavo držav članic in Komisije z dne 28. septembra 2011 o obrazložitvenih dokumentih¹² zavezale, da bodo v upravičenih primerih obvestilu o ukrepih za prenos priložile enega ali več dokumentov, v katerih bo pojasnjeno razmerje med sestavnimi elementi direktive in ustreznimi deli nacionalnih instrumentov za prenos. Zakonodajalec meni, da je predložitev takih dokumentov v primeru te direktive upravičena.
- (31) Zato bi bilo treba Direktivo 2006/112/ES ustrezno spremeniti –
- SPREJEL NASLEDNJO DIREKTIVO:**

Člen 1

Direktiva 2006/112/ES se spremeni, kot sledi:

- (1) člen 2 se spremeni:
- (a) v odstavku 1 se črta točka (b);
 - (b) odstavek 2 in 3 se črtata;
- (2) člena 3 in 4 se črtata;
- (3) v členu 5 se točki (1) in (2) nadomestita z naslednjim:
- „(1) ‚Unija‘ in ‚ozemlje Unije‘ pomenita ozemlje držav članic, kot je opredeljeno v točki (2);
 - (2) ‚država članica‘ in ‚ozemlje države članice‘ pomenita ozemlje vsake države članice Unije, za katerega se uporablja Pogodba o delovanju Evropske unije v skladu s členoma 349 in 355 Pogodbe, razen ozemlja ali ozemelj iz člena 6 te direktive;“;
- (4) člen 6 se spremeni:
- (a) v odstavku 1 se uvodne besede nadomestijo z naslednjimi:
„1. Ta direktiva se ne uporablja za naslednja ozemlja, ki so del carinskega območja Unije:“;
 - (b) v odstavku 2 se uvodne besede nadomestijo z naslednjimi:
„2. Ta direktiva se ne uporablja za naslednja ozemlja, ki niso del carinskega območja Unije:“;
- (5) člen 9 se spremeni:
- (a) odstavek 2 se nadomesti z naslednjim:
„2. Za davčnega zavezanca se poleg oseb iz odstavka 1 šteje vsaka oseba, ki priložnostno dobavi novo prevozno sredstvo, ki ga prodajalec ali stranka odpošlje ali odpelje ali se to za njun račun odpošlje ali odpelje stranki v namembni kraj zunaj ozemlja države članice vendar na ozemlju Unije.“;
 - (b) doda se naslednji odstavek 3:

¹² UL C 369, 17.12.2011, str. 14.

„3. Za namene odstavka 2 se za ‚prevozna sredstva‘ štejejo naslednja prevozna sredstva, namenjena prevozu oseb ali blaga:

- (a) motorna kopenska vozila s prostornino motorja nad 48 kubičnih centimetrov ali močjo nad 7,2 kilovata;
- (b) plovila, daljša od 7,5 metra, razen plovil za plovbo na odprtem morju, ki opravljajo prevoz potnikov za plačilo, in plovil, namenjenih opravljanju komercialne, industrijske ali ribiške dejavnosti, ali za reševanje ali pomoč na morju ali za priobalni ribolov;
- (c) zrakoplovi, katerih vzletna teža presega 1 550 kilogramov, razen zrakoplovov, ki jih letalske družbe uporabljajo predvsem za polete na mednarodnih zračnih poteh za plačilo.

Ta prevozna sredstva štejejo za ‚nova‘ v naslednjih primerih:

- (a) ko gre za motorna kopenska vozila, če je dobava opravljena v šestih mesecih od datuma, ko so bila prvič dana v uporabo, ali če vozilo nima prevoženih več kot 6 000 kilometrov;
- (b) ko gre za plovila, če je dobava opravljena v treh mesecih od datuma, ko so bila prvič dana v uporabo, ali če plovilo ni plulo več kot 100 ur;
- (c) ko gre za zrakoplove, če je dobava opravljena v treh mesecih od datuma, ko so bila prvič dana v uporabo, ali če zrakoplov ni letel več kot 40 ur.

Države članice določijo pogoje, pod katerimi se lahko dejstva iz drugega pododstavka štejejo za ugotovljena.“;

- (6) v členu 12 se uvodne besede v odstavku 1 nadomestijo z naslednjim:

„1. Države članice lahko štejejo za davčnega zavezanca vsakogar, ki priložnostno opravi katero koli od naslednjih transakcij:“;

- (7) vstavi se naslednji člen 13a:

„Člen 13a

1. Vsak davčni zavezanec, ki ima sedež dejavnosti ali stalno poslovno enoto v Uniji ali, če teh nima, ima v Uniji stalno prebivališče ali običajno prebivališče in ki v okviru svoje gospodarske dejavnosti kot dobavitelj ali kot stranka opravlja ali namerava opraviti katero od transakcij iz točke 3 člena 14(4) in členov 17a, 38 ali 39, lahko pri davčnih organih zaprosi za status certificiranega davčnega zavezanca.

Davčni organi prosilcu podelijo navedeni status, če so izpolnjena merila iz odstavka 2, razen če ni prosilec iz take potrditve izključen na podlagi odstavka 3.

Za prosilce, ki so davčni zavezanci s statusom pooblaščenega gospodarskega subjekta za carinske namene, se šteje, da izpolnjujejo merila iz odstavka 2.

2. Za dodelitev statusa certificiranega davčnega zavezanca morajo biti izpolnjena vsa naslednja merila:

- (a) odsotnost hujših ali ponavljajočih se kršitev davčnih predpisov in carinske zakonodaje ter odsotnost evidentiranih hujših kaznivih dejanj v zvezi z gospodarsko dejavnostjo prosilca;
- (b) prosilec bodisi s sistemom vodenja trgovinskih in po potrebi transportnih evidenc, ki omogoča ustrezne davčne kontrole, bodisi z zanesljivo ali potrjeno notranjo revizijsko sledjo dokaže, da ima visoko stopnjo nadzora nad svojimi operacijami in pretokom blaga;
- (c) plačilna sposobnost prosilca, ki se šteje za dokazano bodisi z dobrim finančnim stanjem prosilca, ki mu omogoča, da izpolnjuje svoje obveznosti, pri čemer se ustrezno upoštevajo značilnosti vrste zadevne poslovne dejavnosti, bodisi s predložitvijo jamstva zavarovalnice ali druge finančne institucije ali druge ekonomsko zanesljive tretje osebe.

3. Naslednjim davčnim zavezancem se status certificiranega davčnega zavezanca ne sme podeliti:

- (a) davčnim zavezancem, upravičenim do skupne pavšalne ureditve za kmete;
- (b) davčnim zavezancem, upravičenim do oprostitve za mala podjetja iz oddelka 2 poglavja 1 naslova XII;
- (c) davčnim zavezancem, ki dobavljajo blago ali opravljajo storitve, pri katerih nimajo pravice do odbitka DDV;
- (d) davčnim zavezancem, ki priložnostno dobavljajo nova prevozna sredstva v smislu člena 9(2) ali opravljajo priložnostne dejavnosti v smislu člena 12.

Vendar se lahko davčnim zavezancem iz točk (a) do (d) podeli status certificiranega davčnega zavezanca za druge gospodarske dejavnosti, ki jih opravljajo.

4. Davčni zavezanec, ki zaprosi za status certificiranega davčnega zavezanca, davčnim organom predloži vse informacije, ki jih ti zahtevajo, da bi lahko sprejeli odločitev.

Za namene podelitve tega davčnega statusa davčni organi pomenijo:

- (a) davčne organe države članice, v kateri ima prosilec sedež svoje dejavnosti;
- (b) davčne organe države članice, v kateri je stalna poslovna enota prosilca, v kateri se vodi ali je dostopno njegovo glavno knjigovodstvo znotraj Unije za davčne namene, če ima prosilec sedež svoje dejavnosti zunaj Unije, ima pa eno ali več stalnih poslovnih enot v Uniji;
- (c) davčne organe države članice, v kateri ima prosilec stalno prebivališče ali kjer običajno prebiva, če nima niti sedeža dejavnosti niti stalne poslovne enote.

5. V primeru zavrnitve prošnje davčni organi prosilca skupaj z odločitvijo seznanijo tudi z razlogi za zavrnitev. Države članice zagotovijo, da ima prosilec pravico do pritožbe zoper odločitev o zavrnitvi prošnje.

6. Davčni zavezanec, ki mu je bil podeljen status certificiranega davčnega zavezanca, davčne organe nemudoma obvesti o vseh dejavnikih, ki so se pojavili po sprejetju odločitve in ki bi lahko vplivali ali učinkovali na nadaljevanje tega statusa. Davčni organi tak davčni status razveljavijo, če merila iz odstavka 2 niso več izpolnjena.

7. Status certificiranega davčnega zavezanca v eni državi članici priznajo davčni organi vseh držav članic.“;

(8) člen 14 se spremeni:

(a) odstavek 4 se nadomesti z naslednjim:

„4. V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve:

(1) ‚prodaja blaga na daljavo znotraj Unije‘ pomeni dobavo blaga, pri kateri dobavitelj ali druga oseba za njegov račun to blago odpošlje ali prevaža iz države članice, ki ni država članica, v kateri se odpošiljanje ali prevoz tega blaga stranki konča, tudi kadar dobavitelj posredno sodeluje pri tem prevozu ali odpošiljanju, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

(a) dobava blaga je opravljena za osebo, ki ni davčni zavezanec in ni pravna oseba;

(b) dobavljeno blago niso niti nova prevozna sredstva niti blago, ki ga dobavi dobavitelj ali druga oseba za njegov račun, potem ko je bilo montirano ali instalirano, s poskusnim zagonom ali brez njega;

(2) ‚prodaja na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga‘ pomeni dobavo blaga, pri kateri dobavitelj ali druga oseba za njegov račun to blago odpošlje ali prevaža s tretjega ozemlja ali iz tretje države stranki v državi članici, tudi kadar dobavitelj posredno sodeluje pri prevozu ali odpošiljanju tega blaga, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

(a) dobava blaga je opravljena za osebo, ki ni davčni zavezanec in ni pravna oseba;

(b) dobavljeno blago niso niti nova prevozna sredstva niti blago, ki ga dobavi dobavitelj ali druga oseba za njegov račun, potem ko je bilo montirano ali instalirano, s poskusnim zagonom ali brez njega;

(3) ‚dobava blaga znotraj Unije‘ pomeni dobavo blaga, pri kateri so izpolnjeni naslednji pogoji:

(a) dobavo blaga opravi davčni zavezanec za drugega davčnega zavezanca ali pravno osebo, ki ni davčni zavezanec;

(b) blago znotraj Unije, tj. iz ene države članice v drugo, odpošlje ali prevaža dobavitelj ali pridobitelj blaga ali druga oseba za njegov račun.“;

(b) doda se naslednji odstavek 5:

„5. Naslednje dobave se ne štejejo za dobavo blaga znotraj Unije:

(a) dobava blaga z montažo ali instalacijo in s poskusnim zagonom ali brez njega v skladu s členom 36;

(b) dobava blaga, oproščena v skladu s členom 148 ali 151;

(c) dobava blaga, ki jo opravi davčni zavezanec, upravičen do skupne pavšalne ureditve za kmete.“;

(9) v členu 14a se odstavek 2 nadomesti z naslednjim:

„2. Kadar davčni zavezanec z uporabo elektronskega vmesnika, kot je trg, platforma, portal ali podobno sredstvo, omogoča dobavo blaga znotraj Unije, ki jo opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji, za osebo, ki ni davčni zavezanec, se šteje, da je to blago prejel in dobavil sam davčni zavezanec, ki omogoča dobavo.“;

(10) člen 17 se spremeni:

(a) odstavek 1 se nadomesti z naslednjim:

„1. Prenos blaga v drugo državo članico, ki ga opravi davčni zavezanec, pri čemer je to blago del sredstev njegovega podjetja, se šteje za dobavo blaga znotraj Unije, opravljeno za plačilo.

„Prenos v drugo državo članico“ pomeni pošiljanje ali prevoz premičnine, ki ga za potrebe svojega podjetja opravi davčni zavezanec ali druga oseba za njegov račun, v namembni kraj zunaj ozemlja države članice, v kateri je premičnina, vendar znotraj Unije.“;

(b) v odstavku 2 se točka (a) nadomesti z naslednjim:

„(a) dobave tega blaga, ki jo opravi davčni zavezanec na ozemlju države članice, v kateri se odpošiljanje ali prevoz konča, pod pogoji iz člena 33, 35a ali 35b;“;

(c) v odstavku 2 se točki (d) in (e) nadomestita z naslednjim:

„(d) dobave plina po sistemu za zemeljski plin, vzpostavljenem na ozemlju Unije, ali po omrežju, povezanem s takim sistemom, dobave električne energije ali dobave toplote ali energije za hlajenje po ogrevalnih ali hladilnih omrežjih pod pogoji iz členov 38 in 39;

(e) dobave tega blaga, ki jo opravi davčni zavezanec na ozemlju države članice, pod pogoji iz členov 146, 147, 148, 151 ali 152;“;

(11) vstavi se naslednji člen 17a:

„Člen 17a

1. Prenos blaga v drugo državo članico, ki ga v primeru skladiščenja na odpoklic opravi davčni zavezanec, pri čemer je to blago del sredstev njegovega podjetja, se ne šteje za dobavo blaga znotraj Unije, opravljeno za plačilo.

2. Za namene tega člena se šteje, da obstaja primer skladiščenja na odpoklic, kadar so izpolnjeni naslednji pogoji:

(a) certificirani davčni zavezanec odpošlje ali prepelje blago v drugo državo članico, da bi ga pozneje in po prihodu blaga dobavil drugemu certificiranemu davčnemu zavezancu, katerega identiteta in identifikacijska številka DDV sta znani že ob začetku prevoza;

(b) certificirani davčni zavezanec, ki odpošilja ali prevaža blago, nima sedeža v državi članici, v katero je blago odposlano ali odpeljano;

(c) certificirani davčni zavezanec, ki pozneje in po prihodu blaga pridobi blago, je identificiran za namene DDV v državi članici, v katero je blago preneseno;

(d) certificirani davčni zavezanec, ki odpošilja ali prevaža blago, je to odpošiljanje ali prevoz navedel v evidenci iz člena 243(3).

3. Če so izpolnjeni pogoji iz odstavka 2, se ob prenosu pravice do razpolaganja z blagom na certificiranega davčnega zavezanca iz točke (c) navedenega odstavka šteje, da se je dobava blaga znotraj Unije opravila v državi članici, v katero je bilo blago odposlano ali prepeljano.“;

(12) vstavi se naslednji člen 18a:

„Člen 18a

Dobava blaga za plačilo vključuje blago, ki ga oborožene sile države, ki je članica Severnoatlantske zveze, rabijo za svoje potrebe ali potrebe svojega spremnega civilnega osebja in ga niso kupile pod splošnimi pravili obdavčevanja na domačem trgu ene od držav članic, če pri uvozu tega blaga ne bi bile upravičene do oprostitve iz točke (h) člena 143(1).“;

- (13) člen 19 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 19

Države članice v primeru prenosa celotnih sredstev podjetja ali dela sredstev podjetja za plačilo ali brez plačila ali kot vložek v podjetje štejejo, da ni bila opravljena nobena dobava blaga in da se oseba, kateri je blago preneseno, obravnava kot naslednik prenosnika.

Države članice v primerih, kadar prejemnik ni v celoti zavezan davku, sprejmejo ukrepe, potrebne za preprečevanje izkrivljanja konkurence. Sprejmejo tudi vse potrebne ukrepe, s katerimi preprečijo možnost davčne utaje ali izogibanja plačilu davka zaradi uporabe tega člena.“;

- (14) v naslovu IV se črta poglavje 2;
(15) člen 30 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 30

„Uvoz blaga“ pomeni vnos blaga, ki ni v prostem prometu v smislu člena 29 Pogodbe o delovanju Evropske unije, v Unijo.

Poleg transakcije iz prvega odstavka se za uvoz blaga šteje vnos blaga, ki je v prostem prometu, s tretjega ozemlja, ki je del carinskega območja Unije, v Unijo.“;

- (16) v oddelku 2 poglavja 1 naslova V se pred členom 32 vstavi naslednji naslov pododdelka 1:

„Pododdelek 1 Splošno pravilo“;

- (17) v oddelku 2 poglavja 1 naslova V se pred členom 33 vstavi naslednji naslov pododdelka 2:

„Pododdelek 2 Posebne določbe“;

- (18) člen 33 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 33

1. Za kraj dobave pri prodaji blaga na daljavo znotraj Unije se šteje kraj, kjer je blago v trenutku, ko se odpošiljanje ali prevoz blaga stranki konča.

2. Za kraj dobave pri prodaji na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga v državo članico, ki ni država članica, v kateri se konča odpošiljanje ali prevoz blaga stranki, se šteje kraj, kjer je blago v trenutku, ko se odpošiljanje ali prevoz blaga stranki konča.

3. Za kraj dobave pri prodaji na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga v državo članico, kjer se konča odpošiljanje ali prevoz blaga, se šteje, da je v tej državi članici, če je treba DDV na to blago prijaviti v skladu s posebno ureditvijo iz oddelka 4 poglavja 6 naslova XII.“;

(19) člen 35 se črta;

(20) vstavijo se naslednji členi 35a, 35b, 35c in 35d:

„Člen 35a

Za kraj dobave pri dobavi blaga znotraj Unije se šteje kraj, kjer je blago v trenutku, ko se odpošiljanje ali prevoz tega blaga stranki konča.

Člen 35b

Kadar se novo prevozno sredstvo odpošlje ali prepelje iz ene države članice v drugo, se za kraj dobave novega prevoznega sredstva osebi, ki ni davčni zavezanec in ni pravna oseba, šteje kraj, kjer je navedeno blago v trenutku, ko se odpošiljanje ali prevoz blaga konča.

Člen 35c

Člena 33 in 35a se z odstopanjem ne uporabljata za dobave rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk ali starin, kot so opredeljeni v točkah (1) do (4) člena 311(1) in ki so predmet DDV v skladu z navedeno posebno ureditvijo.

Člen 35d

Za namene členov 35a in 35b se za blago šteje, da je bilo prepeljano ali odposlano iz države članice uvoza, če se odpošiljanje ali prevoz blaga začne na tretjem ozemlju ali v tretji državi in če dobava, ki jo opravi uvoznik, ki je v skladu s členom 201 določen ali priznan za osebo, ki je dolžna plačati DDV, ali naknadna dobava vključuje prevoz ali odpošiljanje blaga, ki se konča v državi članici, ki ni država članica uvoza.“;

(21) v oddelku 2 poglavja 1 naslova V se vstavi naslednji člen 36a:

„Člen 36a

1. Če se blago dobavi v okviru verižne transakcije, se prevoz ali odpošiljanje iz ene države članice v drugo iz točke (b) člena 14(4)(3) pripiše dobavi, ki jo ponudnik opravi za vmesni subjekt, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- (a) vmesni subjekt ponudniku sporoči ime države članice prihoda blaga;
- (b) vmesni subjekt je identificiran za DDV v državi članici, ki ni država članica, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga začne.

2. Če kateri od pogojev iz odstavka 1 ni izpolnjen, se prevoz ali odpošiljanje iz ene države članice v drugo iz točke (b) člena 14(4)(3) v primeru verižne transakcije pripiše dobavi, ki jo vmesni subjekt opravi za stranko.

3. V tem členu se uporabljajo naslednje opredelitve:

- (a) ‚verižna transakcija‘ pomeni položaj, v katerem zaporedne dobave istega blaga, ki jih opravijo davčni zavezanci, povzročijo en sam prevoz ali odpošiljanje tega

blaga iz ene države članice v drugo, vmesni subjekt in ponudnik pa sta oba certificirana davčna zavezanca;

- (b) „vmesni subjekt“ pomeni dobavitelja v verigi, ki ni prvi dobavitelj in ki sam ali prek tretje osebe za njegov račun odpošilja ali prevaža blago;
- (c) „ponudnik“ pomeni davčnega zavezanca v verigi, ki dobavi blago vmesnemu subjektu;
- (d) „stranka“ je davčni zavezanec, ki mu vmesni subjekt v verigi dobavi blago.“;

(22) člen 37 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 37

1. Če se dobava blaga opravi na krovu plovila, zrakoplova ali na vlaku med delom prevoza potnikov v Uniji, se za kraj te dobave šteje kraj, v katerem se začne prevoz potnikov.

2. Za namene odstavka 1 „del prevoza potnikov v Uniji“ pomeni del prevoza, ki se brez postanka zunaj Unije opravi med krajem, v katerem se prevoz potnikov začne, in krajem, kjer se prevoz potnikov konča.

„Kraj, v katerem se prevoz potnikov začne“ pomeni prvi kraj v Uniji, kjer lahko potniki vstopijo v prevozno sredstvo, po potrebi po postanku zunaj Unije.

„Kraj, v katerem se prevoz potnikov konča“ pomeni zadnji kraj v Uniji, kjer lahko potniki, ki so vstopili znotraj Unije, izstopijo iz prevoznega sredstva, tudi pred postankom zunaj Unije.

V primeru povratnega potovanja se povratna pot šteje za ločen prevoz.

3. Države članice lahko oprostijo ali še naprej oprostijo dobave blaga za potrošnjo na krovu, za katerega se kraj obdavčitve določi v skladu z odstavkom 1, s pravico do odbitka DDV, plačanega v predhodni fazi.“;

(23) v členu 38 se odstavek 1 nadomesti z naslednjim:

„1. Če se plin po sistemu za zemeljski plin, vzpostavljenem na ozemlju Unije, ali po omrežju, povezanem s takim sistemom, električna energija ali toplota ali energija za hlajenje po ogrevalnih ali hladilnih omrežjih dobavlja davčnemu zavezancu preprodajalcu, se za kraj dobave šteje kraj, kjer ima davčni zavezanec preprodajalec sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto, za katero je blago dobavljeno, ali, če ni takega sedeža dejavnosti ali stalne poslovne enote, kraj, kjer ima stalno prebivališče ali običajno prebiva.“;

(24) v členu 39 se prvi odstavek nadomesti z naslednjim:

„Pri dobavi plina po sistemu za zemeljski plin, vzpostavljenem na ozemlju Unije, ali po omrežju, povezanem s takim sistemom, in pri dobavi električne energije, toplote ali energije za hlajenje po ogrevalnih ali hladilnih omrežjih, če tovrstna dobava ni zajeta v členu 38, se za kraj dobave šteje kraj, kjer stranka dejansko uporablja in potroši zadevno blago.“;

(25) v naslovu V se črta poglavje 2;

(26) člena 49 in 50 se nadomestita z naslednjim:

„Člen 49

Kraj opravljanja storitev prevoza blaga, razen prevoza blaga znotraj Unije, za osebe, ki niso davčni zavezanci, je kraj, kjer se opravlja prevoz glede na prevoženo razdaljo.

Člen 50

Kraj opravljanja prevoza blaga znotraj Unije osebam, ki niso davčni zavezanci, je kraj odhoda.“;

- (27) v členu 51 se prvi odstavek nadomesti z naslednjim:

„Prevoz blaga znotraj Unije‘ pomeni prevoz blaga, pri katerem sta kraj odhoda in kraj prihoda na ozemlju dveh različnih držav članic.“;

- (28) člen 52 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 52

Državam članicam za osebe, ki niso davčni zavezanci, ni treba uporabljati DDV za tisti del prevoza blaga znotraj Unije, ki se nanaša na poti po vodah, ki niso del ozemlja Unije.“;

- (29) člen 55 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 55

Kraj opravljanja restavracijskih storitev in storitev cateringa, razen storitev, ki se dejansko opravijo na krovu ladij, zrakoplovov ali na vlakih med delom prevoza potnikov v Uniji, je kraj, kjer se te storitve dejansko opravijo.“;

- (30) člen 57 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 57

1. Kraj opravljanja restavracijskih storitev in storitev cateringa, ki se dejansko opravijo na krovu ladij, zrakoplovov ali na vlakih med delom prevoza potnikov v Uniji, je kraj, kjer se prevoz potnikov začne.

2. Za namene odstavka 1 ‚del prevoza potnikov v Uniji‘ pomeni del prevoza, ki se brez postanka zunaj Unije opravi med krajem, v katerem se prevoz potnikov začne, in krajem, kjer se prevoz potnikov konča.

‚Kraj, v katerem se prevoz potnikov začne‘ pomeni prvi kraj v Uniji, kjer lahko potniki vstopijo v prevozno sredstvo, tudi po postanku zunaj Unije.

‚Kraj, v katerem se prevoz potnikov konča‘ je zadnji kraj v Uniji, kjer lahko potniki, ki so vstopili znotraj Unije, izstopijo iz prevoznega sredstva, tudi pred postankom zunaj Unije.

V primeru povratnega potovanja se povratna pot šteje za ločen prevoz.“;

- (31) v oddelku 3 poglavja 3 naslova V se naslov pododdelka 9 nadomesti z naslednjim:

„Pododdelek 9

Storitve, opravljene osebam, ki niso davčni zavezanci in imajo sedež zunaj Unije“;

- (32) prvi odstavek v členu 59 se spremeni:
- (a) uvodne besede se nadomestijo z naslednjimi:
„Kraj opravljanja naslednjih storitev osebi, ki ni davčni zavezanec in ima sedež oziroma stalno prebivališče ali običajno prebivališče zunaj Unije, je kraj, v katerem ima ta oseba sedež, stalno prebivališče ali običajno prebivališče.“;
 - (b) točka (h) se nadomesti z naslednjim:
„(h) zagotavljanje dostopa do sistema za zemeljski plin na ozemlju Unije ali do omrežja, povezanega s takim sistemom, do sistema električne energije ali ogrevalnih ali hladilnih omrežij, ali prenos ali distribucija po teh sistemih ali omrežjih in opravljanje drugih storitev, ki so z navedenim neposredno povezane.“;
- (33) v členu 59a se točki (a) in (b) nadomestita z naslednjim:
- „(a) za kraj opravljanja nekaterih ali vseh takih storitev, ki je na njihovem ozemlju, štejejo, kot da je zunaj Unije, če se storitve dejansko uporabijo in uživajo zunaj Unije;
 - (b) za kraj opravljanja nekaterih ali vseh takih storitev, ki je zunaj Unije, štejejo, kot da je na njihovem ozemlju, če se storitve dejansko uporabijo in uživajo na njihovem ozemlju.“;
- (34) v naslovu V se naslov poglavja 3a nadomesti z naslednjim:
- „PRAG ZA DAVČNE ZAVEZANCE, KI DOBAVLJAJO BLAGO V SKLADU S ČLENOM 33(1) IN OPRAVLJAJO STORITVE V SKLADU S ČLENOM 58“;**
- (35) člen 59c se spremeni:
- (a) v odstavku 1 se uvodne besede nadomestijo z naslednjimi:
„1. Člen 33(1) in člen 58 se ne uporabljata, kadar so izpolnjeni naslednji pogoji.“;
 - (b) odstavek 3 se nadomesti z naslednjim:
„3. Država članica, na ozemlju katere je blago v trenutku, ko se začne njegovo odpošiljanje ali prevoz, ali v kateri imajo davčni zavezanci, ki opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve radijskega in televizijskega oddajanja ter elektronsko opravljene storitve, sedež, podeli davčnim zavezancem, ki dobavljajo blago ali opravljajo storitve, ki izpolnjujejo pogoje iz odstavka 1, pravico, da izberejo, da se kraj dobave ali opravljanja storitev določi v skladu s členom 33(1) in členom 58, ta izbira pa v vsakem primeru velja dve koledarski leti.“;
- (36) člena 60 in 61 se nadomestita z naslednjim:

„Člen 60

Kraj uvoza blaga je država članica, na ozemlju katere je blago, ko se vnese v Unijo.

Člen 61

Z odstopanjem od člena 60, kadar je za blago, ki ni v prostem prometu, pri vnosu v Unijo začet eden od postopkov ali ena od transakcij iz člena 156 ali postopek začasnega uvoza, s popolno oprostitvijo uvoznih dajatev, ali zunanji tranzitni postopek, je kraj uvoza takega blaga v državi članici, na ozemlju katere se ti postopki ali transakcije končajo.

Podobno, kadar se za blago, ki je v prostem prometu, ob vnosu v Unijo začne eden od postopkov ali transakcij iz členov 276 in 277, je kraj uvoza država članica, na ozemlju katere se ti postopki ali transakcije končajo.“;

- (37) v členu 64 se odstavek 2 nadomesti z naslednjim:

„2. Za dobave blaga znotraj Unije, ki se neprekinjeno opravljajo v obdobju, daljšem od enega koledarskega meseca, se šteje, da so zaključene ob koncu vsakega koledarskega meseca, dokler se njihovo opravljanje ne konča.“;

- (38) drugi odstavek člena 66 se nadomesti z naslednjim:

„Vendar se odstopanje iz prvega odstavka ne uporablja za opravljanje storitev, za katere je stranka dolžna plačati DDV v skladu s členom 196, za dobave blaga znotraj Unije in za dobave novih prevoznih sredstev v skladu s členom 35b.“;

- (39) člen 67 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 67

Pri dobavi blaga znotraj Unije in dobavi novih prevoznih sredstev v skladu s členom 35b obveznost obračuna DDV nastane ob izdaji računa ali ob izteku roka iz prvega odstavka člena 222, če račun ni bil izdan do navedenega datuma.

Vendar se člen 64(1), tretji pododstavek člena 64(2) in člen 65 ne uporabljajo za dobave blaga znotraj Unije in dobave novih prevoznih sredstev v skladu s členom 35b.“;

- (40) v naslovu VI se črta poglavje 3;

- (41) prvi pododstavek v členu 71(1) se nadomesti z naslednjim:

„1. Če je za blago pri vnosu v Unijo začet eden od postopkov ali transakcij iz členov 156, 276 in 277 ali postopek začasnega uvoza s popolno oprostitvijo uvoznih dajatev ali zunanji tranzitni postopek, obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna DDV nastaneta šele v trenutku, ko se za to blago ti postopki ali transakcije končajo.“;

- (42) člen 76 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 76

Pri dobavah blaga znotraj Unije, ki vključujejo prenos blaga v drugo državo članico, davčno osnovo sestavlja nabavna cena blaga ali podobnega blaga ali, ob odsotnosti nabavne cene, lastna cena blaga, določena v trenutku prenosa.“;

- (43) člen 78 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 78

1. Davčna osnova vključuje naslednje elemente:

- (a) davke, dajatve, prelevmane in takse, razen DDV;
- (b) postranske stroške, kot so provizije, stroški pakiranja, prevoza in zavarovanja, ki jih dobavitelj zaračuna stranki.

Za namene točke (a) prvega pododstavka dajatve vključujejo trošarino, ki jo je treba plačati v državi članici, kjer se je v skladu s členom 35a opravila dobava trošarinskega blaga znotraj Unije.

Za namene točke (b) prvega pododstavka lahko države članice stroške, ki so predmet posebnega dogovora, štejejo za postranske stroške.

2. Če se dobavitelju po opravljeni dobavi blaga znotraj Unije povrne trošarina, plačana v državi članici, iz katere je bilo blago odposlano ali odpeljano, se davčna osnova v državi članici, kjer se je v skladu s členom 35a opravila dobava trošarinskega blaga znotraj Unije, ustrezno zmanjša.

3. Za namene te direktive se za „trošarinske izdelke“ štejejo energenti, alkohol in alkoholne pijače ter predelan tobak iz člena 1(1) Direktive Sveta 2008/118/ES(*), razen plina, dobavljenega po sistemu za zemeljski plin, vzpostavljenem na ozemlju Unije, ali po omrežju, povezanem s takim sistemom.“;

(*) Direktiva Sveta 2008/118/ES z dne 16. decembra 2008 o splošnem režimu za trošarino in o razveljavitvi Direktive 92/12/EGS (UL L 9, 14.1.2009, str. 12).

(44) v naslovu VII se črta poglavje 3;

(45) člen 85 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 85

Pri uvozu blaga davčno osnovo sestavlja vrednost, ki je v skladu z veljavnimi določbami Unije določena kot carinska vrednost.“;

(46) točka (b) v členu 86(1) se nadomesti z naslednjim:

„(b) postranske stroške, kot so provizije, stroški pakiranja, prevoza in zavarovanja, ki nastanejo do prvega namembnega kraja na ozemlju države članice uvoza, kakor tudi stroške, ki izvirajo iz prevoza v drug namembni kraj v Uniji, če je ta kraj znan, ko nastane obdavčljivi dogodek.“;

(47) člen 88 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 88

Kadar se ponovno uvaža blago, ki je bilo začasno izvoženo iz Unije in je bilo zunaj Unije popravljeno, predelano ali obdelano bodisi je bilo izdelano ali obnovljeno, države članice sprejmejo ukrepe, da zagotovijo enako davčno obravnavo blaga za namene DDV, kakor bi se blago obravnavalo, če bi bili ti postopki na njem opravljeni na njihovem ozemlju.“;

(48) člen 91 se spremeni:

(a) odstavek 1 se nadomesti z naslednjim:

„1. Če so elementi za določitev davčne osnove pri uvozu izraženi v drugi valuti, kot je valuta države članice, v kateri se opravi preračun, se menjalni tečaj določi v skladu z določbami Unije za izračun carinske vrednosti.“;

- (b) tretji pododstavek odstavka 2 se nadomesti z naslednjim:
- „Za nekatere transakcije iz prvega pododstavka ali nekatere kategorije davčnih zavezancev pa lahko države članice še naprej uporabljajo menjalni tečaj, določen v skladu z določbami Unije, ki veljajo za izračun carinske vrednosti.“;
- (49) v členu 93 se točka (b) nadomesti z naslednjim:
- „(b) primer dobave blaga znotraj Unije;“;
- (50) člen 94 se črta;
- (51) člen 131 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 131

Oprostitev iz poglavij 2 do 9 se uporabljajo brez vpliva na druge določbe Unije ter pod pogoji, ki jih določijo države članice zaradi zagotavljanja pravilne in enostavne uporabe teh oprostitev in preprečevanja vsakršnih možnih davčnih utaj, izogibanja ali zlorab.“;

- (52) v naslovu IX se naslov poglavja 4 nadomesti z naslednjim:

**„OPROSTITVE ZA NEKATERE
PREVOZE BLAGA ZNOTRAJ UNIJE“;**

- (53) oddelka 1 in 2 poglavja 4 naslova IX se črtata;
- (54) naslov oddelka 3 poglavja 4 naslova IX se črta;
- (55) člen 142 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 142

Države članice oprostijo opravljanje prevoznih storitev znotraj Unije pri odpošiljanju ali prevozu blaga na ali z otokov, ki so del avtonomnega področja Azorov in Madeire, ter pošiljanje ali prevoz blaga med temi otoki.“;

- (56) člen 143 se spremeni:

- (a) v odstavku 1 se točki (b) in (c) nadomestita z naslednjim:
- „(b) dokončen uvoz blaga, urejen z direktivami Sveta 2007/74/ES(*), 2009/132/ES(**) in 2006/79/ES(***)“;
- (c) dokončen uvoz blaga s tretjega ozemlja, ki je del carinskega območja Unije, v prosti promet, za katero bi se lahko uporabila oprostitve iz točke (b), če je bilo blago uvoženo v smislu prvega odstavka člena 30;“;
- (b) v odstavku 1 se točka (d) nadomesti z naslednjim:
- „(d) uvoz blaga, poslanega ali odpeljanega s tretjega ozemlja ali tretje države v državo članico, ki ni država, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, če je dobava takega blaga, ki jo opravi uvoznik, določen ali priznan za osebo, ki je dolžna plačati DDV v skladu s členom 201, dobava blaga znotraj Unije;“;
- (c) v odstavku 1 se točka (fa) nadomesti z naslednjim:

- „(fa) uvoz blaga s strani institucij Unije, Evropske skupnosti za atomsko energijo, Evropske investicijske banke ali organov, ki jih je ustanovila Evropska unija in za katere se uporablja Protokol (št. 7) o privilegijih in imunitetah Unije, in sicer v okvirih in pod pogoji iz navedenega Protokola in sporazumov o njegovem izvajanju ali sporazumov o sedežu ter predvsem le do obsega, ki ne povzroča izkrivljanja konkurence;“;
- (d) uvodne besede v odstavku 2 se nadomestijo z naslednjim:
- „2. Oprostitev iz točke (d) odstavka 1 velja v primerih, ko uvozu blaga sledi dobava blaga znotraj Unije, le če uvoznik v trenutku uvoza pristojnim organom države članice uvoza zagotovi vsaj naslednje informacije:“;
- (e) točka (b) v odstavku 2 se nadomesti z naslednjim:
- „(b) identifikacijsko številko za DDV, ki je bila stranki, ki ji je blago dobavljeno, izdana v drugi državi članici, ali svojo identifikacijsko številko za DDV v primeru prenosa v skladu s členom 17(1);“;

(*) Direktiva Sveta 2007/74/ES z dne 20. decembra 2007 o oprostitvi plačila davka na dodano vrednost in trošarine na uvoz blaga za osebe, ki potujejo iz tretjih držav (UL L 346, 29.12.2007, str. 6).

(**) Direktiva Sveta 2009/132/ES z dne 19. oktobra 2009 o določitvi področja uporabe člena 143(b) in (c) Direktive 2006/112/ES glede oprostitve davka na dodano vrednost na končni uvoz določenega blaga (kodificirana različica) (UL L 292, 10.11.2009, str. 5).

(***) Direktiva Sveta 2006/79/ES z dne 5. oktobra 2006 o oprostitvi davkov na uvoz manjših pošilk blaga nekomercialnega značaja iz tretjih držav (kodificirana različica) (UL L 286, 17.10.2006, str. 15).

- (57) v členu 145(2) se drugi pododstavek nadomesti z naslednjim:
- „Države članice lahko prilagodijo svoje nacionalne določbe, da čim bolj zmanjšajo izkrivljanje konkurence in predvsem preprečijo neobdavčevanje ali dvojno obdavčevanje v Uniji.“;
- (58) v členu 146(1) se točke (a) do (d) nadomestijo z naslednjim:
- „(a) dobavo blaga, ki ga prodajalec ali druga oseba za njegov račun odpošlje ali odpelje v namembni kraj zunaj Unije;
- (b) dobavo blaga, ki ga stranka, ki nima sedeža na njihovem ozemlju, ali druga oseba za njen račun odpošlje ali odpelje v namembni kraj zunaj Unije, razen blaga, ki ga prevaža stranka sama ter je namenjeno opremljanju, oskrbovanju z gorivom in drugemu oskrbovanju zasebnih čolnov, zasebnih zrakoplovov ali katerih koli drugih prevoznih sredstev za zasebno rabo;
- (c) blago, dobavljeno pooblaščenim organizacijam, ki ga izvozijo iz Unije kot del svojih človekoljubnih ali dobrodelnih dejavnosti ali dejavnosti poučevanja zunaj Unije;
- (d) storitve, opravljene na premočninah, ki so bile pridobljene ali uvožene zaradi opravljanja teh storitev v Uniji in jih iz Unije odpošlje ali odpelje oseba, ki opravlja te storitve, ali stranka, ki nima sedeža na njihovem ozemlju, ali druga oseba za račun ene od njiju;“;

- (59) člen 147 se spremeni:
- (a) v odstavku 1 se točki (a) in (b) nadomestita z naslednjim:
 - „(a) potnik nima prebivališča v Uniji;
 - (b) blago je odpeljeno iz Unije pred potekom tretjega meseca, ki sledi mesecu, v katerem se opravi dobava;“;
 - (b) v odstavku 2 se prvi in drugi pododstavek nadomestita z naslednjim:

„2. Za namene odstavka 1 ‚potnik, ki nima stalnega prebivališča v Uniji‘ pomeni potnika, katerega stalno ali običajno prebivališče ni v Uniji. V tem primeru ‚stalno ali običajno prebivališče‘ pomeni kraj, ki je kot tak naveden v potnem listu, osebni izkaznici ali v drugem dokumentu, ki ga kot identifikacijski dokument priznava država članica, v kateri je opravljena dobava.

Za dokazilo o izvozu velja račun ali drug dokument namesto njega, ki ga potrdi carinski urad v kraju, kjer blago zapusti Unijo.“;
- (60) v členu 151(1) se točka (aa) nadomesti z naslednjim:
- „(aa) dobava blaga in opravljanje storitev institucijam Unije, Evropski skupnosti za atomsko energijo, Evropski investicijski banki ali organom, ki so jih ustanovile Skupnosti in za katere se uporablja Protokol (št. 7) o privilegijih in imunitetah Evropske unije, in sicer v okvirih in pod pogoji iz navedenega Protokola in sporazumov o njegovem izvajanju ali sporazumov o sedežu ter predvsem le do obsega, ki ne povzroča izkrivljanja konkurence;“;
- (61) v členu 153 se prvi odstavek nadomesti z naslednjim:
- „Države članice oprostitijo storitve, ki jih opravijo posredniki, delujoči v imenu in za račun druge osebe, če so sodelovali pri transakcijah iz poglavij 6, 7 in 8 ali pri transakcijah, opravljenih zunaj Unije.“;
- (62) člena 154 in 155 se nadomestita:

„Člen 154

Za namene tega oddelka se šteje, da so ‚skladišča, ki niso carinska skladišča‘, v primeru trošarinskega blaga prostori, ki so v členu 4(11) Direktive 2008/118/ES opredeljeni kot trošarinska skladišča, in v primeru netrošarinskega blaga prostori, ki jih kot take določijo države članice.

Člen 155

Brez poseganja v druge davčne določbe Unije lahko države članice po posvetovanju z odborom za DDV sprejmejo posebne ukrepe, s katerimi so vse ali nekatere od transakcij iz tega oddelka oproščene plačila DDV, če navedeni ukrepi niso namenjeni končni uporabi ali potrošnji in če je znesek dolgovanega DDV ob prenehanju postopkov ali možnosti iz tega oddelka enak znesku davka, ki bi bil dolgovan, če bi bila vsaka od teh transakcij obdavčena na njihovem ozemlju.“;

- (63) v členu 156 se odstavek 2 nadomesti z naslednjim:
- „2. Prostori iz odstavka 1 se opredelijo v skladu z veljavnimi carinskimi določbami Unije.“;

- (64) v členu 158(1) se točka (b) nadomesti z naslednjim:
- „(b) če je blago namenjeno davčnim zavezancem za namene dobav potnikom na krovu zrakoplova ali plovila med poletom ali ladijskim prevozom, kadar je kraj prihoda zunaj Unije;“;
- (65) v členu 161 se točka (b) nadomesti z naslednjim:
- „(b) dobave blaga iz drugega odstavka člena 30, dokler je v postopku notranjega tranzita Unije iz člena 276.“;
- (66) člen 162 se črta;
- (67) člen 164 se spremeni:
- (a) v odstavku 1 se točka (a) nadomesti z naslednjim:
- „(a) uvoz in dobave blaga za davčnega zavezanca, ki namerava to blago izvoziti iz Unije v stanju, kakor je ali po predelavi;“;
- (b) odstavek 2 se nadomesti z naslednjim:
- „2. Oprostitev se ne uporablja za dobave blaga znotraj Unije, če dobavitelj, ki je dolžan plačati DDV, uporablja posebno ureditev iz oddelka 3 poglavja 6 naslova XII za prijavo in plačilo davka na te dobave.“;
- (68) člen 165 se črta;
- (69) člen 168 se spremeni:
- (a) točka (b) se nadomesti z naslednjim:
- „(b) DDV, ki ga je dolžan za transakcije, ki se obravnavajo kot dobave blaga ali opravljanje storitev v skladu s členom 17(1), členom 18(a) in členom 27;“;
- (b) točki (c) in (d) se črtata;
- (70) v členu 169 se točki (b) in (c) nadomestita z naslednjim:
- „(b) transakcij, oproščenih v skladu s členom 142 ali 144, členi 146 do 149, členi 151, 152, 153 ali 156, členom 157(1)(b), členi 158 do 161 ali členom 164;
- (c) transakcij, oproščenih v skladu s točkami (a) do (f) člena 135(1), če ima stranka sedež zunaj Unije ali če so te transakcije neposredno povezane z blagom, namenjenim za izvoz iz Unije.“;
- (71) v členu 170 se točka (b) nadomesti z naslednjim:
- „(b) transakcije, za katere davek plača izključno stranka v skladu s členi 194, 196 ali 199.“;
- (72) člen 171 se spremeni:
- (a) odstavek 2 se nadomesti z naslednjim:
- „2. Vračilo DDV davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža na ozemlju Unije, se opravi v skladu s podrobnimi izvedbenimi pravili iz Direktive 86/560/EGS.
- Davčni zavezanci iz člena 1 Direktive 86/560/EGS, ki v državi članici, kjer kupujejo blago in storitve ali uvažajo blago, ki je predmet DDV, opravljajo samo dobavo blaga ali storitev, pri katerih je prejemnik določen kot oseba, ki je

dolžna plačati DDV v skladu s členom 194, 196 ali 199, se za namene uporabe navedene direktive štejejo kot davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Uniji.“;

(b) v odstavku 3 se točka (b) nadomesti z naslednjim:

„(b) zaračunane zneske DDV za dobavo blaga, ki je oproščena ali ki se lahko oprosti v skladu s točko (b) člena 146(1).“;

(73) prvi odstavek člena 171a se nadomesti z naslednjim:

„Države članice lahko namesto odobritve vračila DDV v skladu z Direktivo 86/560/EGS ali 2008/9/ES za dobave blaga ali opravljanje storitev za davčnega zavezanca, za katere je ta davčni zavezanec dolžan plačati davek v skladu s členi 194, 196 ali 199, dovolijo odbitek tega davka po postopku iz člena 168. Omejitve iz člena 2(2) in člena 4(2) Direktive 86/560/EGS se lahko ohranijo.“;

(74) v členu 172(1) se prvi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„1. Vsaka oseba, ki se šteje za davčnega zavezanca, ker priložnostno dobavi novo prevozno sredstvo v skladu s členom 9(2), ima pravico, da v državi članici, kjer se začne odpošiljanje ali prevoz novega prevoznega sredstva stranki, odbije DDV, ki je dolgovan ali plačan pri pridobitvi ali uvozu tega novega prevoznega sredstva, do zneska, ki ne presega zneska DDV, ki bi ga morala plačati, če bi bila dobava predmet DDV v državi članici, kjer se začne odpošiljanje ali prevoz novega prevoznega sredstva stranki.“;

(75) v členu 175(2) se drugi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„Države članice pa lahko še naprej uporabljajo svoja sedanja pravila, ki so bila v veljavi 1. januarja 1979, oziroma v primeru držav članic, ki so k Uniji pristopile po tem datumu, na dan njihovega pristopa.“;

(76) v členu 176 se drugi odstavek nadomesti z naslednjim:

„Do začetka veljavnosti določb iz prvega odstavka lahko države članice ohranijo vse izključitve, določene v njihovih nacionalnih zakonodajah 1. januarja 1979 oziroma, v primeru držav članic, ki so k Uniji pristopile po tem datumu, na dan njihovega pristopa.“;

(77) v členu 177 se drugi odstavek nadomesti z naslednjim:

„Za ohranitev enakih pogojev konkurence lahko države članice, namesto da ne dovolijo odbitka, obdavčijo blago, ki ga davčni zavezanec bodisi sam proizvede ali kupi v Uniji bodisi uvozi, tako da ta davek ne preseže zneska DDV, ki bi bil obračunan ob pridobitvi istovrstnega blaga.“;

(78) člen 178 se spremeni:

(a) točki (c) in (d) se črtata;

(b) točka (f) se nadomesti z naslednjim:

„(f) če je dolžan plačati DDV kot stranka pri uporabi člena 194, 196 ali 199, mora izpolnjevati formalnosti, ki jih določi vsaka država članica.“;

(79) člen 181 se črta;

(80) člen 182 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 182

Države članice določijo pogoje in podrobnosti za uporabo člena 180.“;

- (81) člen 193 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 193

DDV je dolžan plačati vsak davčni zavezanec, ki dobavlja obdavčljivo blago ali opravlja obdavčljive storitve, razen v primerih, v katerih je davek v skladu s členi 194 do 200 in členom 202 dolžna plačati druga oseba.“;

- (82) v členu 194 se odstavek 1 nadomesti z naslednjim:

„1. Kadar obdavčljive storitve opravlja davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici, kjer je treba plačati DDV, lahko države članice določijo, da je oseba, ki je dolžna plačati DDV, oseba, kateri se opravi obdavčljiva storitev.“;

- (83) vstavi se naslednji člen 194a:

„Člen 194a

DDV je dolžna plačati oseba, kateri se dobavi blago, če je bil tej osebi podeljen status certificiranega davčnega zavezanca v skladu s členom 13a in če blago dobavi davčni zavezanec, ki nima sedeža na ozemlju države članice, v kateri je treba plačati DDV.“;

- (84) člen 195 se črta;

- (85) člen 197 se črta;

- (86) člen 199a se spremeni:

- (a) v odstavku 1 se uvodne besede nadomestijo z naslednjimi:

„1. Države članice lahko do 31. decembra 2028 določijo, da je oseba, ki je dolžna plačati DDV, davčni zavezanec, za katerega se opravi katera koli izmed naslednjih storitev:“;

- (b) točke (c), (d), (e), (h), (i) in (j) v odstavku 1 se črtajo;

- (c) odstavek 1b se nadomesti z naslednjim:

„1b. Mehanizem iz odstavka 1 se za opravljanje katerih koli storitev iz točk (f) in (g) navedenega odstavka uporablja pod pogojem, da se uvedejo ustrezne in učinkovite obveznosti poročanja za davčne zavezance, ki opravljajo storitve, za katere se uporablja mehanizem iz odstavka 1.“;

- (d) odstavki 3 do 5 se nadomestijo z naslednjim:

„3. Države članice, ki uporabljajo mehanizem iz odstavka 1, Komisiji najpozneje 30. junija 2027 pošljejo poročilo, ki temelji na merilih za ocenjevanje iz točke (c) odstavka 2. V poročilu se jasno navede, katere informacije je treba obravnavati kot zaupne in katere se lahko objavijo.

Poročilo vsebuje podrobno oceno splošne učinkovitosti in uspešnosti ukrepa, zlasti kar zadeva:

- (a) učinek na goljufiva dejanja v zvezi z opravljanjem storitev, na katere se nanaša ukrep;

- (b) možno razširitev goljufivih dejanj na druge storitve;
- (c) stroške izpolnjevanja obveznosti za davčne zavezance, ki so posledica ukrepa.

4. Vsaka država članica, ki na svojem ozemlju zazna spremembe v trendih goljufivih dejanj v zvezi s storitvami iz odstavka 1 po začetku veljavnosti tega člena za take storitve, Komisiji najpozneje 30. junija 2027 predloži poročilo v zvezi s tem.

5. Komisija pred 1. januarjem 2028 Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo o splošni oceni učinkov mehanizma iz odstavka 1 v boju proti goljufijam.“;

- (87) v členu 199b se odstavek 1 nadomesti z naslednjim:

„1. Država članica lahko v izjemno nujnih primerih in v skladu z odstavkoma 2 in 3 ter z odstopanjem od člena 193 prejemnika določi kot osebo, zavezano za plačilo DDV za določeno opravljanje storitev, in sicer kot posebni ukrep mehanizma za hiter odziv za boj proti nepričakovanim in velikim goljufijam, ki bi lahko povzročile znatne in nenadomestljive finančne izgube.

Za posebni ukrep mehanizma za hiter odziv se uporabljajo ustrezni nadzorni ukrepi, ki jih država članica izvaja v zvezi z davčnimi zavezanci, ki opravljajo storitve, za katere se navedeni ukrep uporablja, uporabljajo pa se največ devet mesecev.“;

- (88) člen 200 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 200

DDV je dolžna plačati oseba, kateri se v skladu s členom 35a ali 35b dobavi novo prevozno sredstvo, če je dobavitelj davčni zavezanec v skladu s členom 9(2).

Za namene te določbe se davčni zavezanec, ki je za namene svojega kmetijskega, gozdarskega ali ribiškega podjetja predmet skupne pavšalne ureditve za kmete, in davčni zavezanec, ki opravlja le dobave blaga in storitev, za katere nima pravice do odbitka DDV, štejeta za davčna zavezanca v skladu s členom 9(2).“;

- (89) v členu 204 se odstavek 1 nadomesti z naslednjim:

„1. Kadar je oseba, ki je dolžna plačati DDV v skladu s členi 193 do 196 ter členoma 199 in 200, davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici, kjer je dolgovan DDV, mu lahko države članice dovolijo, da kot osebo, ki je dolžna plačati DDV, imenuje davčnega zastopnika.

Poleg tega, kadar obdavčljivo transakcijo opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici, kjer je dolgovan DDV, in z državo, v kateri ima ta davčni zavezanec sedež, ni sklenjen pravni instrument o medsebojni pomoči, katerega področje uporabe bi bilo podobno področju uporabe, predpisanemu v Direktivi 2010/24/EU (*) in Uredbi (ES) št. 904/2010, lahko države članice sprejmejo ukrepe, da je lahko oseba, ki je dolžna plačati DDV, davčni zastopnik, ki ga imenuje davčni zavezanec, ki nima sedeža.

Vendar države članice možnosti iz drugega pododstavka ne smejo uporabiti za davčne zavezance, ki nimajo sedeža v Uniji in so izbrali posebno ureditev iz oddelka 2 poglavja 6 naslova XII.“;

(*) Direktiva Sveta 2010/24/EU z dne 16. marca 2010 o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev v zvezi z davki, carinami in drugimi ukrepi(UL L 84, 31.3.2010, str. 1).

(90) člen 205 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 205

V primerih iz členov 193 do 199b ter členov 202, 203 in 204 lahko države članice določijo, da je namesto osebe, ki je dolžna plačati DDV, za plačilo DDV solidarno odgovorna druga oseba.“;

(91) v členu 207 se prvi odstavek nadomesti z naslednjim:

„Države članice sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev, da osebe, za katere se šteje, da so v skladu s členi 194, 196, 199 in 204 dolžne plačati DDV namesto davčnega zavezanca, ki nima sedeža na njihovem ozemlju, izpolnjujejo obveznosti glede plačila iz tega oddelka.“;

(92) člena 209 in 210 se črtata;

(93) v členu 213 se črta odstavek 2;

(94) člen 214(1) se spremeni:

(a) točki (a) in (b) se nadomestita z naslednjim:

„(a) vsak davčni zavezanec, razen davčnih zavezancev iz člena 9(2), ki na njihovem ozemlju dobavlja blago ali opravlja storitve, v zvezi s katerimi ima pravico do odbitka DDV, razen dobav blaga ali opravljanja storitev, za katere DDV plača izključno stranka ali oseba, ki so ji storitve ali blago namenjeni, v skladu s členi 194 do 196 in členom 199;

(b) vsak davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, če sta prejemnika dobave znotraj Unije.“;

(b) točka (c) se črta;

(c) doda se naslednja točka (f):

„(f) vsak davčni zavezanec, razen tistih iz člena 9(2), s sedežem na njihovem ozemlju, ki opravlja samo dobave blaga znotraj Unije.“;

(95) člen 216 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 216

Države članice sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev, da njihov identifikacijski sistem omogoča identifikacijo davčnih zavezancev iz člena 214.“;

(96) točka (a) člena 219a(2) se spremeni:

(a) točka (ii) se nadomesti z naslednjim:

„(ii) se šteje, da blago ni bilo dobavljeno ali da storitve niso bile opravljene v Uniji v skladu z določbami naslova V;“;

(b) doda se naslednja točka (iii):

„(iii) dobavitelj nima sedeža v državi članici, kjer opravlja dobavo blaga znotraj Unije, za katero je dolžan plačati DDV, in ne uporablja posebne ureditve iz oddelka 3 poglavja 6 naslova XII.“;

(97) v členu 220(1) se točki 3 in 4 nadomestita z naslednjim:

„(3) za dobave novih prevoznihi sredstev v skladu s členom 35b;

(4) za vsako predplačilo, ki ga prejme, preden je opravljena katera od dobav blaga iz točk 1 in 2, razen dobave blaga znotraj Unije.“;

(98) v členu 220a se odstavek 2 nadomesti z naslednjim:

„2. Države članice davčnemu zavezancu v naslednjih primerih ne dovolijo izdaje poenostavljenega računa:

(a) za dobavo blaga znotraj Unije;

(b) če je treba račune izdati v skladu s točko 2 člena 220(1);

(c) kadar obdavčljivo dobavo blaga ali obdavčljive storitve opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici, kjer je treba plačati DDV, ali pa njegova poslovna enota v tej državi članici ne sodeluje pri dobavi v smislu člena 192a, in če je oseba, ki je dolžna plačati DDV, oseba, kateri je bilo dobavljeno blago ali so bile opravljene storitve.“;

(99) v členu 221 se odstavek 3 nadomesti z naslednjim:

„3. Države članice lahko davčne zavezance oprostijo obveznosti iz člena 220(1) ali člena 220a, da izdajo račun za blago, ki ga dobavijo, ali za storitve, ki jih opravijo na njihovem ozemlju in so oproščene, bodisi s pravico do odbitka DDV, plačanega v predhodni fazi, bodisi brez te pravice, v skladu s členom 132, točkami (h) do (l) člena 135(1), členi 136, 371, 375, 376 in 377, členom 378(2), členom 379(2) in členi 380 do 390c.“;

(100) v členu 222 se prvi odstavek nadomesti z naslednjim:

„Za dobave novih prevoznihi sredstev znotraj Unije v skladu s členom 35b ali za opravljene storitve, za katere DDV v skladu s členom 196 plača stranka, se račun izda najpozneje petnajsti dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.“;

(101) člen 225 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 225

Države članice lahko naložijo posebne pogoje za davčne zavezance, če ima tretja oseba ali stranka, ki izdaja račune, sedež v državi, s katero ni sklenjenega nobenega pravnega instrumenta o medsebojni pomoči, katerega področje uporabe bi bilo podobno področju uporabe, predpisanemu v Direktivi 2010/24/EU in Uredbi (ES) št. 904/2010.“;

(102) člen 226 se spremeni:

(a) točka 4 se nadomesti z naslednjim:

„(4) identifikacijska številka DDV stranke v skladu s členom 214, pod katero je stranka prejela dobavo blaga znotraj Unije ali dobavo blaga in storitev, za katero je dolžna plačati DDV.“;

(b) točka 12 se nadomesti z naslednjim:

„(12) v primeru dobave novega prevoznega sredstva znotraj Unije ali dobave novega prevoznega sredstva v skladu s členom 35b, podatki iz člena 9(3);“;

(103) člen 230 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 230

Zneski, izkazani na računih, so lahko izraženi v kateri koli valuti pod pogojem, da je znesek DDV, ki ga je treba plačati ali popraviti, izražen v nacionalni valuti države članice, v kateri je treba navedeni znesek DDV plačati ali popraviti, z uporabo menjalnega mehanizma iz člena 91.“;

(104) člen 235 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 235

Države članice lahko določijo posebne pogoje za elektronske račune, izdane za blago, dobavljeno na njihovo ozemlje, ali za storitve, opravljene na njihovem ozemlju, iz države, s katero ni sklenjenega nobenega pravnega instrumenta o vzajemni pomoči, katerega področje uporabe bi bilo podobno področju uporabe, določenemu v Direktivi 2010/24/EU in Uredbi (EU) št. 904/2010.“;

(105) v členu 238 se odstavek 3 nadomesti z naslednjim:

„3. Poenostavljena ureditev iz odstavka 1 se ne uporablja, če je treba račune izdati:

- (a) za dobavo blaga znotraj Unije;
- (b) v skladu s točko 2 člena 220(1);
- (c) kadar obdavčljivo dobavo blaga ali obdavčljive storitve opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici, kjer je treba plačati DDV, ali pa njegova poslovna enota v tej državi članici ne sodeluje pri dobavi v smislu člena 192a, in če je oseba, ki je dolžna plačati DDV, oseba, kateri je bilo dobavljeno blago ali so bile opravljene storitve.“;

(106) člen 239 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 239

V primerih, ko države članice uporabijo možnost, ki je predvidena v točki (b) prvega pododstavka člena 272(1), da ne dodelijo identifikacijske številke DDV davčnim zavezancem, ki ne opravljajo nobenih transakcij iz člena 14(4), člena 17(1) in člena 36, ter če dobavitelju ali stranki ni bila dodeljena taka identifikacijska številka, mora biti na računu navedena druga številka, ki se imenuje davčna sklicna številka, kot jo opredelijo zadevne države članice.“;

(107) v členu 240 se točka 1 nadomesti z naslednjim:

„(1) za opravljene storitve iz členov 44, 47, 50, 53, 54 in 55 identifikacijsko številko DDV in davčno sklicno številko dobavitelja;“;

(108) v členu 242a se odstavek 1 nadomesti z naslednjim:

„1. Kadar davčni zavezanec z uporabo elektronskega vmesnika, kot je trg, platforma, portal ali podobno sredstvo, omogoča dobavo blaga ali opravljanje

storitev za osebe, ki niso davčni zavezanec, znotraj Unije v skladu z določbami naslova V, je davčni zavezanec, ki omogoča dobavo blaga ali opravljanje storitev, dolžan voditi evidenco o teh dobavah ali opravljanju. Te evidence so dovolj podrobne, da lahko davčni organi držav članic, v katerih je ta dobava blaga ali opravljanje storitev obdavčljiva, ugotovijo, ali je bil DDV pravilno obračunan.“;

(109) v členu 243 se odstavek 1 nadomesti z naslednjim:

„1. Vsak davčni zavezanec vodi evidenco blaga, ki ga je odposlal ali odpeljal ali ki je bilo odposlano ali odpeljano za njegov račun v namembni kraj zunaj ozemlja države članice odhoda, vendar znotraj Unije, za namene transakcij v obliki cenitev navedenega blaga ali del na tem blagu ali njegove začasne uporabe iz točk (f), (g) in (h) člena 17(2).“;

(110) v členu 247 se odstavek 3 nadomesti z naslednjim:

„3. Država članica iz odstavka 1 tega člena lahko določi posebne pogoje, ki prepovedujejo ali omejujejo shranjevanje računov v državi, s katero ni sklenjenega nobenega pravnega instrumenta o medsebojni pomoči, katerega področje uporabe bi bilo podobno področju uporabe, določenemu v Direktivi 2010/24/EU in Uredbi (EU) št. 904/2010, ali o pravici dostopa na elektronski način, prenosa in uporabe iz člena 249.“;

(111) člen 251 se črta;

(112) člen 254 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 254

Pri dobavah novih prevoznih sredstev, opravljenih v skladu s členom 35a ali 35b, pri katerih je oseba, kateri se prevozno sredstvo dobavi, dolžna plačati DDV v skladu s členom 200, države članice sprejmejo potrebne ukrepe, da prodajalec sporoči vse potrebne podatke za uporabo DDV in nadzor davčnih organov.“;

(113) člen 257 se črta;

(114) člena 258 in 259 se nadomestita z naslednjim:

„Člen 258

1. Države članice določijo podrobna pravila glede predložitve obračuna DDV s strani osebe, ki je v skladu s členom 200 dolžna plačati DDV, v zvezi z dobavami novih prevoznih sredstev v skladu s členom 35a ali 35b.

2. Odstavek 1 se ne uporablja za davčne zavezance, ki predložijo obračune DDV v skladu s členom 250.

Člen 259

Države članice lahko zahtevajo, da osebe, ki so jim dobavljena nova prevozna sredstva, pri predložitvi obračuna DDV iz člena 258(1) zagotovijo vse potrebne podatke za uporabo DDV in nadzor davčnih organov.“;

(115) v členu 261 se odstavek 1 nadomesti z naslednjim:

„1. Države članice lahko od davčnega zavezanca zahtevajo, da predloži obračun od vseh opravljenih transakcij v predhodnem letu z vsemi podatki iz člena 250. Ta obračun vsebuje vse podatke, potrebne za morebitne popravke.“;

- (116) člen 262 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 262

Vsak davčni zavezanec, identificiran za namene DDV, predloži rekapitulacijsko poročilo o davčnih zavezancih in pravnih osebah, ki niso davčni zavezanci, identificiranih za namene DDV, za katere je opravil storitve, ki niso storitve, ki bi bile oproščene plačila DDV v državi članici, kjer je transakcija obdavčljiva, in pri katerih je prejemnik storitev davčni zavezanec v skladu s členom 196.“;

- (117) člen 263 se spremeni:

- (a) v odstavku 1 se doda naslednji pododstavek:

„Države članice lahko v skladu s pogoji in omejitvami, ki jih lahko določijo, davčnim zavezancem dovolijo, da predložijo rekapitulacijska poročila za vsako koledarsko četrtletje v roku, ki ni daljši od enega meseca po koncu četrtletja.“;

- (b) odstavki 1a, 1b in 1c se črtajo;

- (118) člen 264 se spremeni:

- (a) v odstavku 1 se točki (a) in (b) nadomestita z naslednjim:

„(a) številko, s katero je davčni zavezanec identificiran za DDV v državi članici, kjer je treba predložiti rekapitulacijsko poročilo, in pod katero je opravil obdavčljive storitve v skladu s pogoji iz člena 44;

(b) številko, s katero je prejemnik storitev identificiran za DDV v drugi državi članici, ki ni tista, v kateri je treba predložiti rekapitulacijsko poročilo, in pod katero so mu bile opravljene storitve;“;

- (b) v odstavku 1 se črta točka (c);

- (c) v odstavku 1 se točka (d) nadomesti z naslednjim:

„(d) za vsakega prejemnika storitev, skupno vrednost opravljenih storitev, ki jih je opravil davčni zavezanec;“;

- (d) v odstavku 1 se črta točka (e);

- (e) odstavek 2 se nadomesti z naslednjim:

„2. Vrednost iz točke (d) odstavka 1 se prijavi za obdobje za predložitev, določeno v skladu s členom 263(1), v katerem je nastala obveznost obračuna DDV.

Vrednost iz točke (f) odstavka 1 se prijavi za obdobje za predložitev, določeno v skladu s členom 263(1), v katerem je pridobitelj blaga obveščen o popravku.“;

- (119) členi 265, 268, 269 in 270 se črtajo;

- (120) člen 271 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 271

Po posvetovanju z odborom za DDV lahko države članice, ki določijo, da je trajanje davčnega obdobja, za katerega mora davčni zavezanec predložiti obračun DDV iz člena 250, daljše od treh mesecev, takemu davčnemu zavezancu dovolijo, da predloži rekapitulacijsko poročilo za isto obdobje, če skupna letna vrednost njegovih dobav

blaga in opravljenih storitev brez DDV ne presega 200 000 EUR ali protivrednosti tega zneska v nacionalni valuti.“;

(121) člen 272 se spremeni:

(a) v odstavku 1 se črta točka (a);

(b) v odstavku 1 se točka (b) nadomesti z naslednjim:

„(b) davčne zavezance, ki ne opravljajo nobene od transakcij iz člena 14(4), člena 17(1) in člena 36;“;

(c) odstavek 2 se nadomesti z naslednjim:

„2. Če države članice uporabijo možnost iz točke (e) prvega pododstavka odstavka 1, sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev pravilne uporabe ureditve za obdavčevanje transakcij znotraj Unije.“;

(122) členi 274 do 280 se nadomestijo z naslednjim:

„Člen 274

Določbe členov 275, 276 in 277 se uporabljajo za uvoz blaga v prostem prometu, ki se vnese v Unijo s tretjega ozemlja, ki je sestavni del carinskega območja Unije.

Člen 275

Formalnosti v zvezi z uvozom blaga iz člena 274 so enake kot formalnosti, ki jih določajo carinski predpisi Unije za uvoz blaga na carinsko območje Unije.

Člen 276

Če je kraj prihoda ali prevoza blaga iz člena 274 zunaj države članice, v kateri se vnese v Unijo, se blago giblje v Uniji v okviru tranzitnega postopka Unije, ki ga določajo veljavni carinski predpisi Unije, če je bila ob vnosu v Unijo zanj izpolnjena deklaracija, s katero je bilo blago dano v ta postopek.

Člen 277

Če se v trenutku vnosa v Unijo ugotovi, da za blago iz člena 274 velja ena od možnosti, zaradi katere bi izpolnjevalo pogoje, če bi bilo uvoženo v smislu prvega odstavka člena 30 za enega od postopkov ali transakcij iz člena 156, ali je v postopku začasnega uvoza s popolno oprostitvijo uvoznih dajatev, države članice sprejmejo ukrepe, da lahko blago ostane v Uniji pod istimi pogoji, kot so določeni za uporabo takih postopkov ali situacij.

Člen 278

Določbe členov 279 in 280 se uporabljajo za izvoz blaga v prostem prometu, ki se odpošlje ali odpelje iz države članice na tretje ozemlje, ki je del carinskega območja Unije.

Člen 279

Formalnosti v zvezi z izvozom blaga iz člena 278 z ozemlja Unije so enake, kot jih določajo veljavni carinski predpisi Unije za izvoz blaga s carinskega območja Unije.

Člen 280

Za blago, ki se začasno izvozi iz Unije z namenom ponovnega uvoza, države članice sprejmejo potrebne ukrepe, da ob ponovnem uvozu v Unijo za tako blago veljajo ugodnosti iz istih predpisov, kot če bi bilo začasno izvoženo s carinskega območja Unije.“;

- (123) v členu 283(1) se točka (b) nadomesti z naslednjim:
- „(b) dobave novih prevoznih sredstev, ki se opravijo v skladu s členom 35a ali 35b;“;
- (124) v členu 300 se črta točka (2);
- (125) člen 303 se spremeni:
- (a) odstavek 2 se nadomesti z naslednjim:
- „2. Države članice vrnejo stranki znesek pavšalnega nadomestila, ki ga je plačala za katero koli od naslednjih transakcij:
- (a) dobave kmetijskih pridelkov, odposlanih ali prepeljanih v namembni kraj zunaj ozemlja države članice dobave, davčnemu zavezancu s sedežem v Uniji, vendar v drugi državi članici, če ta stranka te pridelke uporabi za transakcije iz člena 169(a) in (b);
- (b) dobave kmetijskih pridelkov, opravljene pod pogoji iz členov 146, 147, 148 in 156, člena 157(1)(b) ter členov 158, 160 in 161, strankam, ki so davčni zavezanci s sedežem zunaj Unije, če te stranke te pridelke uporabijo za transakcije iz člena 169(a) in (b) ali za opravljanje storitev, za katere se šteje, da so bile opravljene na ozemlju države članice, v kateri ima stranka sedež, in za katere DDV plača izključno stranka v skladu s členom 196;
- (c) opravljanje kmetijskih storitev za stranke, ki so davčni zavezanci s sedežem v Uniji, vendar v drugi državi članici, ali za stranke, ki so davčni zavezanci s sedežem zunaj Unije, če te stranke te storitve uporabijo za transakcije iz člena 169(a) in (b) ali za opravljanje storitev, za katere se šteje, da so opravljene na ozemlju države članice, na ozemlju katere ima stranka sedež, in za katere DDV plačajo izključno stranke v skladu s členom 196.“;
- (b) odstavek 3 se nadomesti z naslednjim:
- „3. Države članice določijo način vračila iz odstavka 2. Predvsem lahko uporabljajo določbe direktiv 2008/9/ES in 86/560/EGS.“;
- (126) člen 305 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 305

Kadar države članice uporabijo to pavšalno ureditev, sprejmejo vse potrebne ukrepe, da zagotovijo, da se za dobave kmetijskih pridelkov med državami članicami, ki se opravijo v skladu s členom 33(1), vedno uporablja isti način obdavčevanja, ne glede na to, ali dobave opravi kmet pavšalist ali drug davčni zavezanec.“;

- (127) člen 309 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 309

Če so transakcije, ki jih za potovalno agencijo opravijo drugi davčni zavezanci, opravljene zunaj Unije, se opravljanje storitev potovalne agencije obravnava kot oproščena dejavnost posredovanja v skladu s členom 153.

Če so transakcije opravljene znotraj Unije in tudi zunaj nje, je lahko oproščen samo tisti del storitve potovalne agencije, ki se nanaša na transakcije zunaj Unije.“;

(128) v členu 311 se uvodne besede v odstavku 1 nadomestijo z naslednjim:

„1. Za namene tega poglavja in brez poseganja v druge določbe Unije se uporabljajo naslednje opredelitve:“;

(129) v členu 313 se odstavek 2 nadomesti z naslednjim:

„2. Ureditev iz odstavka 1 tega člena se ne uporablja za dobavo novih prevoznih sredstev, opravljeno v skladu s členoma 35a in 35b.“;

(130) v členu 314 se uvodne besede nadomestijo z naslednjim:

„Maržna ureditev se uporablja za dobave rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk ali starin, ki jih opravi obdavčljivi preprodajalec, če mu to blago v Uniji dobavi ena od naslednjih oseb:“;

(131) v oddelku 2 poglavja 4 naslova XII se črta pododdelek 2;

(132) v členu 333 se odstavek 2 nadomesti z naslednjim:

„2. Ureditev iz odstavka 1 se ne uporablja za dobave novih prevoznih sredstev, opravljene pod pogoji iz člena 35a ali 35b.“;

(133) člen 341 se črta;

(134) v členu 344 se uvodne besede v odstavku 1 nadomestijo z naslednjim:

„1. Za namene te direktive in brez poseganja v druge določbe Unije ‚investicijsko zlato‘ pomeni:“;

(135) člen 346 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 346

Države članice oprostitjo DDV dobavo in uvoz investicijskega zlata, vključno z investicijskim zlatom, ki ga predstavljajo potrdila za alocirano ali nealocirano zlato ali s katerim se trguje na računih za zlato, in vključujoč predvsem posojila v zlatu in swap posle, vključno z lastninsko pravico ali terjatvami v zvezi z investicijskim zlatom, kakor tudi transakcije z investicijskim zlatom, ki vključujejo terminske posle in terminske pogodbe za prenos lastninske pravice ali terjatve v zvezi z investicijskim zlatom.“;

(136) člen 352 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 352

Vsaka država članica lahko po posvetovanju z odborom za DDV uvede DDV za posebne transakcije v zvezi z investicijskim zlatom, opravljene v tej državi članici med davčnimi zavezanci, ki so člani trga plemenitih kovin, ki ga zakonsko ureja ta država članica, ali med takim davčnim zavezancem in drugim davčnim zavezancem,

ki ni član tega trga. Vendar država članica DDV ne sme uporabiti za izvoz investicijskega zlata.“;

(137) v členu 354 se točka (b) nadomesti z naslednjim:

„(b) DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal za dobavo, ki mu je opravljena, ali za uvoz zlata, ki ga je opravil, razen investicijskega zlata, ki ga pozneje predela ali ga druga oseba za njegov račun predela v investicijsko zlato;“;

(138) člen 355 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 355

Davčni zavezanci, ki proizvajajo investicijsko zlato ali predelujejo zlato v investicijsko zlato, imajo pravico odbiti davek, ki so ga dolžni plačati ali so ga plačali za dobavo ali uvoz blaga ali opravljanje storitev v zvezi s proizvodnjo ali predelavo tega zlata, kot da bi bila poznejša dobava zlata, ki je oproščeno po členu 346, obdavčena.“;

(139) v členu 356 se odstavek 2 nadomesti z naslednjim:

„2. Države članice lahko za izpolnitev zahtev odstavka 1 sprejmejo enakovredne obveznosti v okviru ukrepov, sprejetih v skladu z drugo zakonodajo Unije, na primer Direktivo (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta(*).“;

(*) Direktiva (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja ali financiranje terorizma, spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive 2005/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta in Direktive Komisije 2006/70/ES (UL L 141, 5.6.2015, str. 73).

(140) v naslovu XII se naslov poglavja 6 nadomesti z naslednjim:

„Posebne ureditve za davčne zavezance, ki nimajo sedeža“;

(141) v členu 358 se uvodne besede nadomestijo z naslednjim:

„Za namene tega poglavja in brez poseganja v druge določbe Unije se uporabljajo naslednje opredelitve:“;

(142) v poglavju 6 naslova XII se naslov oddelka 2 nadomesti z naslednjim:

„Posebna ureditev za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Uniji“;

(143) členi 358a do 362 se nadomestijo z naslednjim:

„Člen 358a

Za namene tega oddelka in brez poseganja v druge določbe Unije se uporabljajo naslednje opredelitve:

(1) „davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji“ pomeni davčnega zavezanca, ki na ozemlju Unije nima niti sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote;

- (2) ‚država članica identifikacije‘ pomeni državo članico, ki jo davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji, izbere, da v njej prijavi začetek svoje dejavnosti kot davčni zavezanec na ozemlju Unije v skladu s tem oddelkom;
- (3) ‚država članica potrošnje‘ pomeni državo članico, za katero se šteje, da je bila v njej opravljena storitev v skladu s poglavjem 3 naslova V.

Člen 359

Države članice dovolijo uporabo te posebne ureditve vsakemu davčnemu zavezancu, ki nima sedeža v Uniji in opravlja storitve za osebo, ki ni davčni zavezanec in ima sedež ali stalno ali običajno prebivališče v državi članici. Ta ureitev se uporablja za vse tako opravljene storitve v Uniji.

Člen 360

Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji, državi članici identifikacije prijavi začetek ali prenehanje svoje dejavnosti kot davčni zavezanec ali spremembe, zaradi katerih ni več upravičen do te posebne ureditve. Taka prijava se predloži v elektronski obliki.

Člen 361

1. Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji, mora ob začetku svojih obdavčljivih dejavnosti državi članici identifikacije posredovati naslednje podatke:
 - (a) ime;
 - (b) poštni naslov;
 - (c) elektronske naslove, vključno s spletnimi stranmi;
 - (d) nacionalno davčno številko, če obstaja;
 - (e) izjavo, da na ozemlju Unije nima niti sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote.
2. Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji, državo članico identifikacije obvesti o vsaki spremembi predloženih podatkov.

Člen 362

Država članica identifikacije dodeli davčnemu zavezancu, ki nima sedeža v Uniji, individualno identifikacijsko številko DDV za uporabo te posebne ureditve in ga o tej številki uradno obvesti z elektronskimi sredstvi. Na podlagi informacij, uporabljenih za to identifikacijo, lahko države članice potrošnje vodijo lastne identifikacijske sisteme.“;

- (144) v členu 363 se uvodne besede nadomestijo z naslednjim:

„Država članica identifikacije davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Uniji, v naslednjih primerih izključi iz identifikacijskega registra:“;

- (145) člen 364 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 364

Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji in uporablja to posebno ureditev, z elektronskimi sredstvi predloži državi članici identifikacije obračun DDV za vsako koledarsko četrtletje ne glede na to, ali so bile storitve, zajete v tej posebni ureditvi, opravljene ali ne. Obračun DDV se predloži do konca meseca po poteku davčnega obdobja, na katerega se obračun nanaša.“;

- (146) v členu 366(1) se drugi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„Države članice, ki niso uvedle eura, lahko predpišejo, da se obračun DDV izpolni v njihovih nacionalnih valutah. Če so bile storitve zaračunane v drugih valutah, davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji, v obračunu DDV uporabi menjalni tečaj zadnjega dne davčnega obdobja.“;

- (147) v členu 367 se prvi odstavek nadomesti z naslednjim:

„Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji, plača DDV z navedbo ustreznega obračuna DDV ob predložitvi obračuna DDV, vsekakor pa najpozneje ob poteku roka za predložitev obračuna.“;

- (148) v členu 368 se prvi odstavek nadomesti z naslednjim:

„Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji in uporablja to posebno ureditev, ne sme odbiti DDV po členu 168 te direktive. Ne glede na člen 1(1) Direktive 86/560/EGS se temu davčnemu zavezancu odobri vračilo DDV v skladu z navedeno direktivo. Člen 2(2) in (3) ter člen 4(2) Direktive 86/560/EGS se ne uporabljata za vračila v zvezi s storitvami, zajetimi v tej posebni ureditvi.“;

- (149) v členu 369 se odstavek 1 nadomesti z naslednjim:

„1. Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji, vodi evidence o transakcijah v okviru te posebne ureditve. Te evidence morajo biti dovolj natančne, da lahko davčni organi države članice potrošnje ugotovijo, ali je obračun DDV pravilen.“;

- (150) naslov oddelka 3 poglavja 6 naslova XII se nadomesti z naslednjim:

„Posebna ureditev za blago in storitve, ki jih dobavijo ali opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v državi članici obdavčitve“;

- (151) členi 369a, 369b in 369c se nadomestijo z naslednjim:

„Člen 369a

Za namene tega oddelka in brez poseganja v druge določbe Unije se uporabljajo naslednje opredelitve:

- (1) ‚davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici obdavčitve‘ pomeni davčnega zavezanca, ki ima v Uniji sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto, vendar na ozemlju države članice obdavčitve nima niti sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote;
- (2) ‚država članica obdavčitve‘ pomeni državo članico, za katero se šteje, da je bilo v njej dobavljeno blago ali da je bila v njej opravljena storitev v skladu s poglavjema 1 in 3 naslova V;
- (3) ‚davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji‘ pomeni davčnega zavezanca, ki na ozemlju Unije nima niti sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote;

- (4) ‚posrednik‘ pomeni osebo, ki ima sedež v Uniji in ki jo davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji, imenuje za osebo, ki je dolžna plačati DDV ter izpolnjevati obveznosti v okviru te posebne ureditve v imenu in za račun navedenega davčnega zavezanca;
- (5) ‚država članica identifikacije‘ pomeni:
- (a) državo članico, v kateri ima davčni zavezanec sedež svoje dejavnosti ali, če nima sedeža dejavnosti v Uniji, v kateri ima stalno poslovno enoto;
 - (b) če davčni zavezanec nima sedeža poslovanja v Uniji, ima pa tam več kot eno stalno poslovno enoto, država identifikacije pomeni državo članico s stalno poslovno enoto, v kateri davčni zavezanec prijavi uveljavljanje te posebne ureditve;
 - (c) če davčni zavezanec nima sedeža v Uniji, vendar je imenoval posrednika, državo članico, v kateri ima ta posrednik sedež svoje dejavnosti, ali, če nima sedeža dejavnosti v Uniji, državo članico, v kateri ima stalno poslovno enoto;
 - (d) če davčni zavezanec nima sedeža v Uniji, vendar je imenoval posrednika, ki ima sedež svoje dejavnosti zunaj Unije, vendar ima v Uniji eno ali več stalnih poslovnih enot, državo članico s stalno poslovno enoto, v kateri posrednik prijavi uporabo te posebne ureditve.

Za namene točk (b) in (d) davčnega zavezanca ali, če je ustrezno, posrednika, ki ima v Uniji več kot eno stalno poslovno enoto, zavezuje odločitev, da bo prijavil državo članico sedeža v tekočem koledarskem letu in dveh naslednjih koledarskih letih.

Člen 369b

1. Države članice dovolijo uporabo te posebne ureditve za dobave blaga in opravljanje storitev, pri katerih je oseba, ki je dolžna plačati DDV:

- (a) davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici obdavčitve, ali
- (b) davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji ter je imenoval in pooblastil posrednika.

Ta posebna ureditev se uporablja za vse tako blago, dobavljeno v Uniji, in vse take storitve, opravljene v Uniji, razen za prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga, za katero velja posebna ureditev v oddelku 4 tega poglavja.

2. Davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Uniji in ki storitve opravljajo le za osebe, ki niso davčni zavezanci in imajo sedež ali stalno ali običajno prebivališče v državi članici, ter lahko zato uporabljajo posebno ureditev iz oddelka 2 tega poglavja, so izvzeti iz uporabe te ureditve.

3. Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji, ne more hkrati uporabljati to posebno ureditev in posebno ureditev iz oddelka 2 tega poglavja.

4. Za namene točke (b) odstavka 1 davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji, ne more imenovati več kot enega posrednika naenkrat.

Člen 369c

Davčni zavezanec ali posrednik, ki deluje za njegov račun, državi članici identifikacije prijavi začetek in prenehanje svojih obdavčljivih dejavnosti, zajetih v tej posebni ureditvi, ali z njimi povezane spremembe, zaradi katerih ni več upravičen do te posebne ureditve. Taka prijava se predloži v elektronski obliki.“;

(152) vstavi se naslednji člen 369ca:

„Člen 369ca

1. Posrednik pred začetkom uporabe te posebne ureditve za račun davčnega zavezanca državi članici identifikacije predloži naslednje podatke:

- (a) ime;
- (b) poštni naslov;
- (c) elektronski naslov;
- (d) identifikacijsko številko DDV.

2. Posrednik državi članici identifikacije za vsakega davčnega zavezanca, ki ga zastopa, preden ta začne uporabljati to posebno ureditev, predloži naslednje podatke:

- (a) ime;
- (b) poštni naslov;
- (c) elektronski naslov in spletna mesta;
- (d) identifikacijsko številko DDV ali nacionalno davčno številko;
- (e) njegovo individualno identifikacijsko številko, dodeljeno v skladu s členom 369d(3).

3. Vsak davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, ali, če je ustrezno, njegov posrednik uradno obvesti državo članico identifikacije o vsaki spremembi predloženih podatkov.“;

(153) členi 369d do 369g se nadomestijo z naslednjim:

„Člen 369d

1. Davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici obdavčitve in ki uporablja to posebno ureditev, je za obdavčljive transakcije po tej ureditvi identificiran za namene DDV samo v državi članici identifikacije. V ta namen država članica uporabi individualno identifikacijsko številko DDV, ki je že bila dodeljena davčnemu zavezancu v zvezi z njegovimi obveznostmi po notranjem sistemu.

2. Na podlagi podatkov, ki se uporabljajo za identifikacijo, lahko države članice obdavčitve vodijo lastne identifikacijske sisteme.

3. Država članica identifikacije dodeli posredniku individualno identifikacijsko številko in ga o tej številki uradno obvesti z elektronskimi sredstvi.

4. Država članica identifikacije dodeli posredniku individualno identifikacijsko številko DDV za uporabo te posebne ureditve v zvezi z vsakim davčnim zavezancem, za katerega je imenovan.

Člen 369e

Država članica identifikacije davčnega zavezanca izključi iz posebne ureditve v naslednjih primerih:

- (a) če jo davčni zavezanec uradno obvesti, da ne opravlja več dobav blaga ali storitev, zajetih v to posebno ureditev, ali če jo posrednik uradno obvesti, da davčni zavezanec, v imenu katerega deluje, ne opravlja več dobav blaga ali storitev, zajetih v to posebno ureditev;
- (b) če se lahko kako drugače sklepa, da so se obdavčljive dejavnosti davčnega zavezanca na podlagi te posebne ureditve končale;
- (c) če davčni zavezanec ali njegov posrednik ne izpolnjuje več potrebnih pogojev za uporabo te posebne ureditve;
- (d) če davčni zavezanec ali njegov posrednik nenehno krši pravila v zvezi s to posebno ureditvijo;
- (e) če posrednik uradno obvesti državo članico identifikacije, da ne zastopa več zadevnega davčnega zavezanca.

Člen 369f

1. Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, ali njegov posrednik državi članici identifikacije z elektronskimi sredstvi predloži obračun DDV za vsako koledarsko četrletje, ne glede na to, ali so bile dobave blaga ali storitve, zajete v tej posebni ureditvi, opravljene ali ne. Obračun DDV se predloži do konca meseca po poteku davčnega obdobja, na katerega se obračun nanaša.

2. Če letni promet davčnega zavezanca, ki uporablja to posebno shemo, v Uniji presega 2 500 000 EUR, ta davčni zavezanec ali njegov posrednik državi članici identifikacije z elektronskimi sredstvi predloži obračun DDV za vsak mesec ne glede na to, ali so bile storitve, zajete v tej posebni ureditvi, opravljene ali ne. Obračun DDV se predloži do konca meseca po poteku davčnega obdobja, na katerega se obračun nanaša.

3. Za namene odstavka 2 'letni promet v Uniji' pomeni skupno letno vrednost dobav blaga in storitev brez DDV, ki jih davčni zavezanec opravi na ozemlju Unije.

4. Kadar je v koledarskem letu dosežen prag iz odstavka 2, se od naslednjega koledarskega četrletja uporabljajo obveznosti iz odstavka 2.

Člen 369g

1. V obračunu DDV se navedejo identifikacijska številka iz člena 369d in naslednji podatki za vsako državo članico obdavčitve, v kateri je nastala obveznost plačila DDV:

- (a) skupna vrednost dobavljenega blaga in opravljenih storitev brez DDV;
- (b) ustrezno davčno obdobje;
- (c) uporabljene stopnje DDV;
- (d) skupni znesek za vsako stopnjo DDV, za katerega je nastala obveznost obračuna;

- (e) skupni znesek DDV na dobave blaga in opravljene storitve, za katerega je nastala obveznost obračuna;
- (f) skupni znesek DDV, za katerega je nastala obveznost obračuna za dobave blaga in opravljene storitve, za katere je prejemnik, ki je davčni zavezanec, dolžan plačati davek, ali za uvoz blaga, pri katerem država članica uporablja možnost iz drugega odstavka člena 211;
- (g) DDV, za katerega se izvede odbitek;
- (h) vse spremembe v zvezi s preteklimi davčnimi obdobji, kot je določeno v odstavku 4 tega člena;
- (i) neto znesek DDV, ki ga je treba plačati ali vknjižiti v dobro, kot je ustrezno.

2. Kadar se pri dobavah blaga, zajetega v tej posebni ureditvi, blago odpošlje ali prevaža iz držav članic, ki niso država članica identifikacije, obračun DDV vključuje tudi skupno vrednost takih dobav za vsako državo članico, iz katere se blago odpošlje ali odpelje, ter individualno identifikacijsko številko DDV ali davčno sklicno številko, ki jo dodeli vsaka taka država članica. Obračun DDV vključuje te informacije, razčlenjene po državah članicah obdavčitve, za vsako državo članico, ki ni država članica identifikacije.

3. Kadar ima davčni zavezanec, ki opravlja storitve, zajete v tej posebni ureditvi, poleg poslovne enote v državi članici identifikacije še eno ali več drugih stalnih poslovnih enot, iz katerih opravlja storitve, obračun DDV vključuje tudi skupno vrednost tako opravljenih storitev, in sicer za vsako državo članico, v kateri ima poslovno enoto, ter individualno identifikacijsko številko DDV ali davčno sklicno številko te poslovne enote, razčlenjeno po državah članicah obdavčitve.

4. Kadar so po predložitvi obračuna DDV potrebne kakršne koli spremembe tega obračuna, se te spremembe vključijo v enega od naslednjih obračunov najpozneje v treh letih od datuma, na katerega je bilo treba v skladu s členom 369f predložiti prvotni obračun. V navedenem naslednjem obračunu se opredelijo ustrezna država članica obdavčitve, davčno obdobje in znesek DDV, za katerega se zahtevajo kakršne koli spremembe.“;

(154) vstavi se naslednji člen 369ga:

„Člen 369ga

Če davčni zavezanec opravlja transakcije, pri katerih se v skladu s členi 168, 169 in 170 odbije DDV, ter transakcije, pri katerih se DDV ne odbije, odbitni delež DDV določi država članica identifikacije v skladu s členoma 174 in 175 za vse transakcije, ki jih opravi davčni zavezanec.

Če ima davčni zavezanec v Uniji več poslovnih enot, iz katerih opravlja transakcije, pri katerih se v skladu s členi 168, 169 in 170 odbije DDV, ter transakcije, pri katerih se DDV ne odbije, odbitni delež DDV določi vsaka država članica, kjer je njegova poslovna enota, v skladu s členoma 174 in 175 za vse transakcije, ki jih davčni zavezanec opravi iz zadevne poslovne enote.“;

(155) člen 369i se nadomesti z naslednjim:

„Člen 369i

Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, ali njegov posrednik najpozneje ob izteku roka za predložitev obračuna plača vsoto neto zneskov DDV, ki jih je treba plačati v vsaki državi članici obdavčitve, pri čemer navede ustrezni obračun DDV.

Plačilo se izvede na bančni račun, izražen v eurih, ki ga določi država članica identifikacije. Države članice, ki niso uvedle eura, lahko predpišejo, da se plačilo izvede na bančni račun, izražen v njihovi nacionalni valuti.“;

(156) vstavita se naslednja člena 369ia in 369ib:

„Člen 369ia

1. Če za dano davčno obdobje znesek odbitkov presega znesek DDV, ki ga je treba plačati v državi članici obdavčitve, se presežek prenese v naslednje obdobje.
2. Davčni zavezanec ali njegov posrednik lahko v obračunu DDV od države članice obdavčitve zahteva vračilo preveč plačanega DDV, če:
 - (a) je davčni zavezanec v državi članici obdavčitve v položaju upnika v dveh zaporednih davčnih obdobjih, ki ustrezata koledarskemu četrletju in za kateri je predložil obračuna DDV, ali
 - (b) je davčni zavezanec v državi članici obdavčitve v položaju upnika v treh zaporednih enomesečnih davčnih obdobjih, za katera je predložil obračune DDV.

Člen 369ib

Če je davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici obdavčitve, v obračunu DDV, predloženem v skladu s členom 250 v državi članici identifikacije, navedel, da je v položaju upnika, navedena država članica znesek DDV, ki ga je treba vrniti v skladu s členom 183, na zahtevo davčnega zavezanca upošteva kot plačilo, opravljeno v skladu s členom 369i.“;

(157) člena 369j in 369k se nadomestita z naslednjim:

„Člen 369j

Če davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v določenem davčnem obdobju in v treh predhodnih davčnih obdobjih, v katerih je predložil četrletne obračune v skladu s členom 369f(1), ali v enajstih predhodnih davčnih obdobjih, v katerih je predložil mesečne obračune v skladu s členom 369f(2), ni opravljal dobav blaga in storitev, ki so zajete v tej posebni ureditvi in za katere je v državi članici obdavčitve nastala obveznost obračuna DDV, v obračunu DDV, predloženem za navedeno davčno obdobje, ne sme odbiti DDV, ki je nastal v navedeni državi članici obdavčitve. Ne glede na člen 1(1) Direktive 86/560/EGS ter člen 2(1) in člen 3 Direktive 2008/9/ES se zadevnemu davčnemu zavezancu DDV vrne v skladu z navedenima direktivama.

Člen 369k

1. Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, ali njegov posrednik vodi evidence o transakcijah, zajetih v tej posebni ureditvi. Te evidence morajo biti

dovolj natančne, da lahko davčni organi države članice obdavčitve ugotovijo, ali je obračun DDV pravilen.

2. Evidence iz odstavka 1 morajo biti državi članici obdavčitve in državi članici identifikacije na njuno prošnjo na voljo v elektronski obliki.

Evidence je treba hraniti deset let od 31. decembra tistega leta, v katerem je bila transakcija opravljena.“;

(158) v členu 369l se drugi odstavek nadomesti z naslednjim:

„Za namene tega oddelka in brez poseganja v druge določbe Unije se uporabljajo naslednje opredelitve:

- (1) ‚davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji‘ pomeni davčnega zavezanca, ki na ozemlju Unije nima niti sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote;
- (2) ‚posrednik‘ pomeni osebo, ki ima sedež v Uniji in ki jo davčni zavezanec, ki prodaja na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženo blago, imenuje za osebo, ki je dolžna plačati DDV in izpolnjevati obveznosti v okviru te posebne ureditve v imenu in za račun davčnega zavezanca;
- (3) ‚država članica identifikacije‘ pomeni:
 - (a) če davčni zavezanec nima sedeža v Uniji, državo članico, v kateri se ta davčni zavezanec odloči registrirati;
 - (b) če davčni zavezanec nima sedeža svoje dejavnosti v Uniji, vendar ima v njej eno ali več stalnih poslovnih enot, državo članico s stalno poslovno enoto, v kateri davčni zavezanec prijavi uporabo te posebne ureditve;
 - (c) če ima davčni zavezanec sedež svoje dejavnosti v državi članici, to državo članico;
 - (d) če ima posrednik sedež svoje dejavnosti v državi članici, to državo članico;
 - (e) če posrednik nima sedeža svoje dejavnosti v Uniji, vendar ima v njej eno ali več stalnih poslovnih enot, državo članico s stalno poslovno enoto, v kateri posrednik prijavi uporabo te posebne ureditve.

Za namene točk (b) in (e) davčnega zavezanca ali posrednika, ki ima v Uniji več kot eno stalno poslovno enoto, zavezuje odločitev, da bo prijavil državo članico sedeža v tekočem koledarskem letu in dveh naslednjih koledarskih letih;

- (4) ‚država članica potrošnje‘ pomeni državo članico, v kateri se konča odpošiljanje ali prevoz blaga stranki.“;

(159) v členu 369m(1) se točki (a) in (b) nadomestita z naslednjim:

- „(a) vsakemu davčnemu zavezancu, ki ima sedež v Uniji in prodaja na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženo blago;
- (b) vsakemu davčnemu zavezancu s sedežem v Uniji ali brez njega, ki prodaja na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženo blago in ga zastopa posrednik, ki ima sedež v Uniji;“;

(160) členi 369y, 369z in 369za se nadomestijo z naslednjim:

„Člen 369y

Kadar se za uvoz blaga, razen trošarinskih izdelkov, v pošiljkah z realno vrednostjo največ 150 EUR ne uporablja posebna ureditev iz oddelka 4 poglavja 6, država članica uvoza osebi, ki carinskim organom predloži blago za račun osebe, ki ji je blago namenjeno, na ozemlju Unije dovoli uporabo posebne ureditve za prijavo in plačilo uvoznega DDV v zvezi z blagom, za katero se odpošiljanje ali prevoz konča v tej državi članici.

Člen 369z

1. Za namene te posebne ureditve velja naslednje:
 - (a) oseba, ki ji je blago namenjeno, je dolžna plačati DDV;
 - (b) oseba, ki predloži blago carinskim organom na ozemlju Unije, pobere DDV od osebe, ki ji je blago namenjeno, in plača tak DDV.
2. Države članice zagotovijo, da oseba, ki predloži blago carinskim organom na ozemlju Unije, sprejme ustrezne ukrepe za zagotovitev, da oseba, ki ji je blago namenjeno, plača ustrezen davek.

Člen 369za

Države članice lahko določijo, da se pri uporabi te posebne ureditve uporablja splošna stopnja DDV, ki velja v državi članici uvoza.“;

- (161) v naslovu XIII se naslov poglavja 1 nadomesti z naslednjim:

„Odstopanja, ki se uporabljajo do sprejetja dokončne ureditve v zvezi z opravljanjem storitev“;

- (162) člen 372 se črta;
- (163) člen 373 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 373

Države članice, ki so 1. januarja 1978 uporabljale določbe, ki odstopajo od člena 28, lahko te še naprej uporabljajo.“;

- (164) člen 375 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 375

Grčija lahko še naprej oprošča transakcije iz točk 2, 9, 11 in 12 dela B Priloge X pod pogoji, ki so v tej državi članici veljali 1. januarja 1987.“;

- (165) v členu 387 se črta točka (a);
- (166) člen 393 se črta;
- (167) v členu 398 se odstavek 4 nadomesti z naslednjim:

„4. Poleg točk, za katere se v tej direktivi zahteva posvetovanje, odbor za DDV obravnava vprašanja v zvezi z uporabo določb Unije o DDV, ki mu jih postavi njegov predsednik na lastno pobudo ali na zahtevo predstavnika države članice.“;

- (168) člen 401 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 401

Brez poseganja v druge določbe prava Unije ta direktiva ne preprečuje, da država članica ohrani ali uvede davke na zavarovalne pogodbe ter davke na stave in igre na srečo, trošarine, kolke in, splošneje, katere koli davke, dajatve ali obremenitve, ki jih ni mogoče označiti kot prometne davke, če obračunavanje teh davkov, dajatev in obremenitev v trgovini med državami članicami ne zahteva formalnosti pri prehodu meja.“;

- (169) člen 402 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 402

Ureditev za obdavčevanje storitev med državami članicami iz te direktive je prehodna in se nadomesti z dokončno ureditvijo, ki temelji na načelu obdavčitve storitev v namembni državi članici, kjer se opravijo storitve, na načelu obveznosti dobavitelja glede plačila DDV ter načelu enotne ureditve registracije za prijavo, plačilo in odbitek davka.“;

- (170) člen 405 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 405

V tem poglavju se uporabljajo naslednje opredelitve:

- (1) ‚Unija‘ pomeni ozemlje Unije, kot je opredeljeno v členu 5(1) pred pristopom novih držav članic;
- (2) ‚nove države članice‘ pomeni ozemlje držav članic, ki so k Uniji pristopile po 1. januarju 1995, kot je opredeljeno za vsako izmed teh držav članic v členu 5(2);
- (3) ‚razširjena Unija‘ pomeni ozemlje Unije, kot je opredeljeno v členu 5(1) po pristopu novih držav članic.“;

- (171) v členu 406 se točki (a) in (b) nadomestita z naslednjim:

- „(a) blago je bilo pred datumom pristopa vneseno v Unijo ali v eno od novih držav članic;
- (b) blago je bilo predmet tega postopka ali transakcije od vnosa v Unijo ali v eno od novih držav članic;“;

- (172) člen 408 se spremeni:

- (a) v odstavku 1 se uvodne besede nadomestijo z naslednjimi:

„1. Naslednji primeri se štejejo za uvoženo blago, za katerega je bilo dokazano, da je bilo v prostem prometu v eni od novih držav članic ali v Uniji:“;

- (b) v odstavku 2 se uvodne besede nadomestijo z naslednjimi:

„2. Poleg primerov iz odstavka 1 se uporaba po datumu pristopa na ozemlju ene od držav članic s strani davčnega zavezanca ali osebe, ki ni davčni zavezanec, blaga, ki mu je bilo dobavljeno pred datumom pristopa na ozemlju

Unije ali ene od novih držav članic, šteje za uvoz blaga, če so izpolnjeni naslednji pogoji:“;

(c) točka (b) v odstavku 2 se nadomesti z naslednjim:

„(b) blago pred datumom pristopa ni bilo vneseno v eno od novih držav članic ali v Unijo.“;

(173) člen 410(1) se spremeni:

(a) točka (a) se nadomesti z naslednjim:

„(a) uvoženo blago je odposlano ali odpeljano iz razširjene Unije;“;

(b) točka (c) se nadomesti z naslednjim:

„(c) uvoženo blago v smislu člena 408(1)(a) je prevozno sredstvo, ki je bilo pridobljeno ali uvoženo pred datumom pristopa po veljavnih splošnih pogojih obdavčevanja na notranjem trgu ene od novih držav članic ali ene od držav članic Unije, ali pa za to blago niso bile izkoriščene izvozne olajšave ali povračila DDV.“;

(174) Priloga X se spremeni:

(a) v delu A se točki 1 in 4 nadomestita z naslednjim:

„(1) Storitve zobnih tehnikov;

(4) storitve potovalnih agencij iz člena 306 in storitve potovalnih agencij, ki delujejo v imenu in za račun potnika, za potovanja zunaj Unije.“;

(b) v delu B se točki 5 in 6 nadomestita z naslednjim:

„(5) storitve, ki jih opravljajo slepe osebe ali delavnice za slepe, če te oprostitve ne povzročijo večjega izkrivljanja konkurence;

(6) opravljanje storitev za uradne organe, pristojne za gradnjo, opremljanje in vzdrževanje pokopališč, grobov in spomenikov žrtvam vojne;“;

(c) v delu B se točka 8 črta;

(d) v delu B se točki 11 in 12 nadomestita z naslednjim:

„(11) opravljanje storitev, ki vključujejo spremembe, popravilo, vzdrževanje, zakup in najem zrakoplovov, ki jih uporabljajo državne institucije, vključno z opremo, ki je vgrajena v tak zrakoplov ali se v njem uporablja;

(12) opravljanje storitev, ki vključujejo spremembe, popravilo, vzdrževanje, zakup in najem vojnih ladij;“.

Člen 2

1. Države članice najpozneje do 30. junija 2022 sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo. Besedilo navedenih predpisov takoj sporočijo Komisiji.

Navedene predpise uporabljajo od 1. julija 2022.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

2. Države članice Komisiji sporočijo besedilo temeljnih predpisov nacionalne zakonodaje, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 3

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 4

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju,

Za Svet
Predsednik